

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 11
Leto VII
Posamezna
številka po
2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani,
Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal
štev. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani štev. 15.393.

Ljubljana, 21. marca 1935

Naročnina za četrta leta 20 Din, za pol leta 10 Din, za vse
leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov,
v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Pot navzgor

Pogosto sem že imel priliko poslušati ljudi, ki so v zasebni službi ali so pa celo začeli na svoje, kako težko o življenjskih težavah. Tisti, ki so v službi, tožijo, da ne napredujejo in imajo zmerom isto plačo, če jim je celo ne reducirajo — oni, ki so začeli na svoje, po navadi z majhnim denarjem, pa vidijo povsod same nevoščljivce in tožijo, da jim živ krst uče pomagati.

Zdel sem o tem napisati par besed. Pred kratkim sem se vozil z uglednim inženjerskim pravilni mi je, da že dolgo išče sposobnega človeka s pravkar objavljeno eksportno akademijo, a zaman. Čeprav vlada povsod velika nezaposlenost, se je na njegov oglas odzvalo le malo ljudi; a še tisti, ki so se prijavili, niso bili zanj, ker so imeli premalo strokovnega znanja. Gospod mi je rekel, da je danes, v dobi krize in stiske, skoraj še manj sposobnih ljudi, kakor jih je bilo prej; tudi so uravno manj vredni, ker jim je le do tega, da imajo službo in da vsakega prvega spravijo plačo v žep — ali so kaj storili za podjetje ali ne, jim pa ni dosti mar.

Danes ko toliko govore o nezaposlenosti in o pomanjkanju dela, smo dolžni pribiti, da je med tistimi, ki že imajo službo ali jo pa šele iščejo, le premnogo takšnih, ki za svoj poklic niso zadosti pripravljeni ali pa ne čutijo zanj prav nobene ali pa le malo ljubezni.

Ce se vživimo v takšnega zasebnega uradnika, bomo videli, da je njegovo napredovanje in zboljšanje plače odvisno le od njegove sposobnosti pri delu. Razumljivo je, da pameten čel ne bo odpustil sposobnega in za podjetje koristnega delavca, in se bo dobro premislil, preden bi sprejel na znanje odpoved takšnega delavca zaradi prenizke plače — če je mož res sposoben in podjetju potreben. Potrebneje, tako rekoč nenadomestljivega se pa človek lahko napravi v vsakem podjetju. Treba je le vsak dan storiti vsaj nekoliko več ali bolje, kakor gospodar zahteva.

Podobno je s tistimi, ki so začeli na svoje. Tudi oni morajo pokazati svoje sposobnosti v tekmovalnosti z drugimi, sposobnimi ljudmi. Tudi takšno tekmo je moči dobiti. Človek mora biti le boljši od drugih, ali pa marljivo in ljubezljivo — najbolje je pa, če so v njem združene vse te vrline.

Za vsakogar, ne glede na to, ali je kje v službi ali je pa sam svoj gospodar, bi morala veljati prva in poglavitno načelo: Izpopolnjuj svoje sposobnosti!

Spominjam se, kaj je nekoč rekel angleški finančni minister Neville Chamberlain. Napisal je članek z naslovom: »Zakaj je Anglija bogata?« V njem je dejal: »Po moji sodbi so sanje in načrti v življenju praktičnega človeka zelo važna reč. Mi Angleži znamo vzlic vsej svoji realnosti sanjati in fantazirati. In kaj vidimo? Sanje, ki smo jih imeli pred letom ali dvema, so se uresničile.«

To so velike besede velikega človeka. Mnogo naših ljudi se sploh nič več ne zaveda, da je vsakomur odprta pot navzgor, in mnogo jih niti ne misli na to, da bi se povzpeli le naalec višje, kaj šele da bi imeli svoje sanje in načrte in z njimi skušali priti do cilja. Skoda. Sicer ni lahko in brez uče se nič ne doseže. Treba je mnogo discipline, mnogo ljubezni do dela, veliko marljivosti in ne nazadnje izpopolnjevanja lastne izobrazbe. Res da je težko in da dostikrat časa manjka; toda človeku, ki hoče naprej, ne sme nič biti pretežko in nikoli mu ne sme manjkati časa.

Haka.

V senci električnega stola

Kot časnikar pri usmrtitvi v Sing-Singu. — Strahote električnega stola. — »Nikoli več ne pojdem gledat, kako človeka ubijajo!« — Mož, ki je hotel iz kavatirstva v smrt

(ZI) New York, konec februarja

Dobil sem vabilo za pričo pri usmrtitvi. Bila je mrzla decembrska noč, ko sem srečal prijatelja Wallyja Robinsona. Mož je pisal za časnik in naročili so mu, naj popiše usmrtitev splošno znanega vlomilca Hambyja. Sedela sva v majhni kavarni Oweyja Mattina. Hamby je bil Mattinu dober prijatelj in stalen gost v njegovi kavarni. Vsi gostje so vedeli, da je Hambyju sojenik le še nekaj ur, zato je vladalo v kavarni nekak pusto in mučno razpoloženje, čeprav je bilo drugace zmerom veselo in razgibano.

Na vabilu je bilo natisnjeno, da moram biti točno o pol enajstih v kaznilnici. S prijateljem sva se odpeljala z avtomobilom in se ob določeni uri ustavila pred Sing-Singom. Na vožnji do kaznilnice mi je Wally pripovedoval, da so Hambyja prijeli ravno v trenutku, ko je ustrelil nekega banknega slugo. Na razpravi se je hrabro držal. Wally mi je dejal, da ljudi takšnega kova po navadi šele v poslednjem hipu stre.

Pred kaznilnico je bila cesta polna avtomobilov in v njih sama zija. Ko sva z Wallyjem krenila po stopnicah navzgor, sva srečala neko črno oblečeno gospo, ki je odhajala iz kaznilnice. Njen obraz je bil spajčen od bolečine; po licu so ji tekale debele solze. Nekdo je poklical taksi. Gospa je skoraj omahnila, ko je stopila v avtomobil. Pred vrati naju je sprejel visok lrec polnega rdečega obraza. Govoril je v irskem narečju; na čepici sta mu bleščali dve rčki: P. K. Ta mož je bil »Principal Keeper«, po naše vrhovni paznik. Wallyja je poznal; stisnil mu je roko in menil tudi, ko me je Wally seznanil z njim. Potlej je dejal Wallyju: »Zdi se mi, da je vaš prijatelj radoveden, kajti samo radovedneži prihajajo k nam gledat takšne reči.«

Slova od matere

Zazeblo me je. Wally je vprašal, kdo neki je ona črno oblečena dama, ki je pravkar odšla. Vrhovni paznik mu je povedal, da je bila vlomilčeva mati, ki se je prišla poslavljat od sina. Ko mu je vsa v solzah stisnila poslednji roko, je Hamby dejal: »Good bye, mam; nič ne žaluj!«

Sluga naju je odvedel v sobo, kjer so se zbirali časnikarji in priče. Ravnatelj tajnik naju je pozdravil. V sobi je bilo mračno, ljudje so se le šepetaje pogovarjali. Pomenjali so si steklenice in pili več ko za potrebo. Tudi jaz sem pil. Trikrat. Mrzel pol me je oblival. Kmalu je vstopil uniformiran paznik in nas povabil k ravnatelju.

Lewisa G. Lawesa, kaznilniškega ravnatelja, sem poznal že od prej. Toda tistokrat, sredi noči, ko je sedel za svojim velikim uradnim pisalom, je bil videti ves drugačen. V obraz je bil bled in suh. Roka se mu je tresla, ko je dvignil z mize spisec z imeni uradno zapričenih prič. Glas mu je trepetal, ko nas je naprosil, naj ne govorimo v celici smrti, in nas obvezal s častno besedo, da ne bomo priznala fotografirali. Potlej nas je odvedel do postopja iz rdeče opeke, ki je na zunanji spominjala na bolnišnico. Odklenil je majhna vrata in nas spremljal v dvorano, potem se je pa poslovil.

Ravnatelj Lawes je zagrižen nasprotnik smrtnih kazni. Čeprav so za njegovega ravnateljstva usmrtili že

več ko sto hudodelcev, ni bil nikdar priča pri usmrtitvah. Razgledal sem se naokoli. Bili smo v širokotnem velikem prostoru vratom nasproti.

Krvnik čaka

Sredi dvorane je stal električni stol. Zdrznil sem se in bilo mi je, kakor da bi mi oči odpovedale. V žledcu sem nenadno začutil krčevito bolečino. Na desni je bila klop in tja sem sedel z ostalimi vred. Na levi vzdolž stene so molče stali pazniki. Sredi med njimi sta stala dva zdravnik s stetoskopom (prso slušalko) v rokah. Na čelni strani sobe je stal v pregradku visok možakar vrdih oči in košenih lic. Potapljal je nekak čelada v korec vode. Ta mož je bil rabelj. Pogledal sem prijatelju v obraz. Prav gotovo sem bil sam še bolj bled ko on.

Zaslišali smo škripanje ključa; nekdo je odprl nizka zelena vrata. Prvi je vstopil P. K., za njim je dostopajstveno stopal duhovnik s svetim pismom v desnici; ustnice so se mu konaj vidno premikale; šepetal je pobožno molitev. Duhovniku je sledil med dvema paznikoma Hamby, orjak po postavi. Prisedel sem mu najmanj 90 kil. Lase je imel začene in potne, oči so mu ležale globoko v jamicah. Ozrl se je naokrog. Možak je bil videti mirnejši kakor njegovi pazniki, čeprav mu je že smrt podajala roko; kadil je debela smotko. Temnorjava obleka se je zdela kakor nova, belja srajca kakor bi bila pravkar zlikana. Ovrtačnik je imel odpet kakor pri sportni srajci.

Pogledal je nas, ki smo sedeli na klopi, in dejal: »Fantje, pokazal vam bom, kako se umre.« Puhnil je oblak dima iz ust in se nasmešnil vrhovnemu pazniku. Leta mu je pokinal. Tedaj je Hamby stopil nekaj korakov proti stolu in sedel, kakor bi se hotel odpočiti. Potlej se je pa obrnil k pazniku in dejal: »Hvala, P. K. Izročite tudi ravnatelju mojo zahvalo!« Kadil je mirno dalje in naslonil glavo na podloček, ko da bi čakal brivca, da ga namili. Nato je zaprl oči, kakor bi hotel malo zadremati.

Takrat so skočili štirje pazniki k stolu. Delali so kakor ura, blazno in vajeno. Prvi mu je zavihal hlače in pritrtil na nogo gumast pas z bakrenimi elektrodami. Drugi je privezal obsojenca roki na naslonilo stola, potem pa še nogi na prečko.

Strahotne sekunde

Buzz-zzz-z-z-z je nenadno ostro zasikalo. Hamby se je vzpel, omahnil naprej, glavo je vrgel vznak in ob njej se je prikazal oblaček dima. Zadišalo je po zasmojenem mesu. Obsojenecv obraz se je spajčil v smrtne boju. V obupni smrtini tišini se je zaslišalo škripanje nategnutih pasov; zdela se je, da bodo popokali. Ham-

1911 in 1935

Leta 1914. je nemški kancelar Bethmann-Hollweg izrekel zloglasno kritiko, da so mednarodne pogodbe skipe papirjace, obenem so pa nemške čete vdrle v nevtrarno Belgijo. Preteklo sobota je Bethmannov naslednik g. Hitler samolastno odpovedal vjaške določbe versajske mirovne pogodbe in uvedel na Nemškem vojaško dolžnost. Na sliki: kancelar Adolf Hitler.

by se je dvignil, kakor bi hotel na silo vstati. Na široko je oprl usta in tisti mah so bila polna belih pen. Jezik si je bil pregriznil; visel mu je iz ust. Postalo mi je slabo, čutil sem, kako me zapuščajo moči, pred očmi se mi je storilo črno. Smrad po zasmojenem človeškem mesu je bil neznošen.

Spet buzz-z-z. Ob obsojenčevih zapeljivih se je zakadilo. V obraz je postal temno rdeč, tlinik se mu je zgrbil, žile in kite so izstopile debelo kakor vrvi. Pokanje jermenja je bilo grozotno. Čeprav je bil Hamby že mrtev, se je njegovo telo še zmerom obupno trgalo s stola.

Krvnik je izklučil tok. Smrtno bled je paznik pristopil k mrtvecu in mu s tresočini se rokami odpel sukno in srajco. Gumbi so se držali le še za poslednjo nit. Srajca je bila vzdolž pretrgana, koža Hambyjevih prs je spominjala na popražen kruh. Med vsemi navzočimi je bil zdravnik najmirnejši. Pristopil je s stetoskopom k usmrtencu. Ze čez dobro minuto se je obrnil k nam pričam, ki smo bili vsi bolj mrtvi ko živi. Hladno in mirno je dejal:

»Razglasim, da je ta mož mrtev.«

Ravnatelj Lawes je od zunaj odprl vrata in mi smo planili kakor blazni proti izhodu.

Bil sem prvi zunaj. Zdel sem si samo svežega zraka; moral sem se za vsako ceno znebiti neznošnega smrada po pečnem človeškem mesu.

Ves dogodek je trajal le štiri minute, toda zdelo se je mi kakor cela večnost. Nič več se ne spominjam, kako sem se vrnil domov. Ležal sem cel leden. Od takrat me je za zmerom minilo, da bi še kdaj šel gledat take razburljive prizore. A. I. Eldinow

Gentlemanov molk

(ZI) New York, marca. — Le malo zalajočih je stopalo pobešenih glav za krsto bogataša Bradinga. Nihče v Flatboku ni maral pokojnega milijonarja; vsi so ga imeli za trdosrčnega skopuha. Tudi ob njegovi tragični smrti — umorili so ga v njegovi vili — se ni omeščalo niti eno sree. Zakaj umor je bil že nekaj dni po bankirjevi smrti jasen vsemu svetu. Vsaj zdelo se je tako.

Policija je prišla bivšega gledališkega ravnatelja Rodolpha Manreya. Kdo bi pač prisodil tako strašno dejanje priljubljenemu in elegantnemu gospodu, salonskemu človeku in ljubljencu žensk?

Množica dokazov, ki so govorili za njegovo krivdo, ga je popolnoma zadušila. V predalu njegovega pisalnika so našli več dragocenih prstanov umorjenega bogataša. Stekali so tudi svetliški kipec iz suhega zlata, ki ga je Brading visoko cenil. Sprito tre jasnih dokazov je bilo vse Manreyovo pridruanje, da je nedolžen, neverjetno in smešno, ko pa ni mogel pojasniti, kako so vse te pokojnikove dragocenosti prišle v njegovo pisalno mizo. Izgovor, da je morda morilec na begu mimo grede škrlit dragocenosti v njegovem stanovanju, je bil preveč iz tre izvit, da bi ga mu kdo verjel. Preiskovalni sodnik je imel Manreya za tedovratnega lažnika in je

ravnal z njim kakor z zakrknjenim morilecem.

»Kje ste pa bili v noči od 24. na 25. decembra?« ga je vprašal. Manrey je srepel prédse. Jedlal je, hotel je nekaj povedati, zdajci se je pa pomiril in ni zinil niti besedice več. Njegov proces je bil v pičli uri končan.

Porotniki so gledališkega ravnatelja obsodili na smrt na električnem stolu. Usmrtitev so določili za 28. februarja. Streathan, guverner države Illinois, je pomilostitev odklonil. Za Manreya ni bilo več rešitve.

Ženski obisk pri guvernerju

Zgodaj zjutraj dne 28. februarja se je ustavil neki avtomobil pred guvernerjevo vilo na deželi. Neka lepa mlada dama je hotela na vsak način govoriti z guvernerjem. Sprejel jo je.

»Rotim vas, gospod namestnik, rešite človeško življenje! Rodolphe Manrey je nedolžen!«

Guverner je bil od sila presenečen, ko je padla lepa neznanka pred njim na kolena in obupno ihtela iztegnila roke k njemu. Sele čez nekaj minut se je toliko opomogla, da je mogla govoriti:

»Tisto strašno noč štiri in dvajsetega decembra je bil Rodolphe Manrey vso noč pri meni. Moj mož je bil takrat na polovanju. Rodolphe je bil gentleman. Čeprav je vedel, da mu gre za glavo, ni hotel povedati resnice. Rotim vas: rešite ga!«

Obiskovalka je povedala guvernerju, da se piše Ethel Bell; živela je že dalj časa v nesoglasju s svojim možem. Manreya je spoznala tik pred ono tragedijo.

Guverner je pogledal na uro.

»Usmrtitev je napovedana točno ob enajstih. Samo še dve uri je časa! Sicer Manreya ne morem več pomilostiti, pač pa lahko odgodim usmrtitev in zahtevam obnoveitev procesa. Verjamem vam, zato bom tako storil. Toda najbližnji brzojavni urad je štirideset kilometrov od tod. Skušajte čim prej oddati na pošti štirirno brzojavko, ki vam jo bom dal s seboj. Če pridete še o pravem času, ostane Manrey živ. Podvizajte se!«

Tekma s smrtjo

Cez dve minuti je zdrvel majhen Fordov avtomobil po gladki cesti. Za njim se je podil neki mož z motornim kolesom. Vozil je s tako nagljo, da je prehitel avtomobil. Zavozil je na sredo ceste in postavil svoje motorno kolo počez. Ethel Bell je morala zavreči. V tistem hipu se je zavil letel motoklist na njen avto. Bil je njen mož. Neopazno ji je bil sledil do guvernerjeve vile, ker je imel slabo vest.

»Zaklinjam te, poslušaj me! Jaz, da, jaz sem umoril Bradinga in spravil njegove dragocenosti v Manreyovo pisalno mizo. To mi je bilo maščevanje, ker mi je tebe prevzel.«

Zena se ni zamenila za možev obup. Srepa strmeč prédse je pogrnala avto in zvedela po ravni cesti. Mož je zaprl:

»Če rešiš njega, ugonobiš mene!«

Avto je vozil s hitrostjo več ko 100 kilometrov. Takrat je počil strel. Bell si je pogнал krogla v sence. Na brzojavno postajo je pripeljala lepa Ethel trupto Bradingovega morileca. Sodil si je bil sam.

Štirideset minut pred enajsto je dobil ravnatelj jethušnice v Flatboku štirirno guvernerjevo brzojavko. Rodolphe Manrey je bil rešen.

Hipohonder

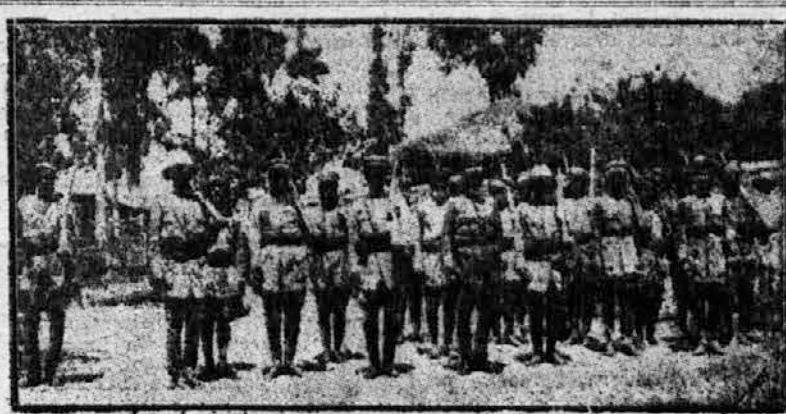
Hipohonder: »Gospod zdravnik, večraj sem poslušal predavanje o ledvičnih boleznih in sem trdno prepričan, da imam tudi jaz takšno bolezen.«

Zdravnik: »Neznaisel! Značilnost te bolezni je ravno v tem, da bolnik ne čuti nikakih bolečin.«

Hipohonder (prestrašeno): »Saj pri meni je tako!«

Primitivno oborožene česins ko nomadske plemo na meji

Moderno opremljen oddelček abesinske pehote

Ko ljubezen ugasne...

Prej ga ni marala, zdaj ko si je z drugo ustvaril srečen dom, se pa vrača k njemu. — Tudi vitezstvo ni zmeram priporočljivo

(II) Dunaj, marca

Le malo je področij v pravosodju, kjer bi se tako pogosto zrealili vsi človeški konflikti kakor v ločitvenih pravdah in tožbah za vzdrževalnino. Tu se srečajo neženost in poživljenost, plemenitost in najnižkotnejša pohlepnost. Na žalost po navadi niso plemeniti nagibi tisti, ki dajo pobudo za te pravde in za strastno prerekanje pred sodnikom.

Casih pa srečamo na tem polju tragedije, kakršnih si ne bi mogel izmisliti še tako iznajdljiv dramatik. K njim spada tudi tale primer.

Po dvajsetih letih...

Dva človeka sta se poročila v zgodnji mladosti, a le prekmalu sta prišla do spoznanja, da nista drug za drugega. Tedaj je mlada žena predlagala svojemu možu, naj jo pusti, da se izseli v Ameriko; bo že kako žive.

Mož je pristal.

Minilo je dvajset let. Mož je bil že zdavnaj pozabil svojo ženo, čeprav ni bil sodno ločen od nje. Že dolgo let živi zdaj v skupnem gospodinjstvu z neko drugo, z žensko, ki jo ljubi in ceni. In tedaj stopi po dvajsetletni odsotnosti iznenada spet predenj njegova žena in terja vzdrževalnino.

Možu ni kazalo drugega, kakor da vloži tožbo za ločitev zakona. Dokler traja ločitveni postopek, tožba za vzdrževalnino počiva. Toda mož stoji pred tragično izbero, da postavi ženo, ki je dvajset let z njim delila veselje in žalost, na cesto in da bo v bodoče moral živeti skupaj s tisto, ki mu je sicer zakonita žena, drugače pa tuja kakor le kdo na svetu.

Zenitev iz vitezstva

Ni zmerom brezobzirnost tista, ki napravi iz zakona med dvema človekoma pekel za oba. Zgodilo se je tudi že drugače: da je bilo možovo vitošvo krivo takšni nesrečni zvezi.

Hans B. in Gerda L. sta bila dva mlada, zdrava in življenja lačna človeka. Seznanila sta se na nekem izletu. Oba sta ljubila prirodo, posebno Hans je bil navdušen turist. Zaradi njega je šla Gerda premnogokrat v hribe z njim, čeprav je imela občutek, da ni kos naporom takih izletov.

Nekega dne ji je spodrsnulo, ko je plezala po skali, in je strmoglavila v prepad. Pri padcu se je tako hudo potolkla, da ji leva noga še danes ni prav ne služi. Hansa je pekla vest, saj jo je on zapeljal na plezalno turo. Da svojo dozdnevno krivdo vsaj malo popravi, je vzel Gerdo za ženo.

Toda srečna nista bila. Gerda se ni mogla iznebiti občutka, da jo je njen mož vzel le iz sočutja in da mu je v breme. Živela je v neprestanem strahu, da jo utedne Hans lepega dne zapusti zaradi druge, lepše in zdravejšee. Dan za dnem so se vrstili ljubosumnostni prizori med njima, dokler ni skupno življenje z živino in zagrenjeno mlado ženo postalo možu neznesno.

Po dolgih in hudih bojih s samo seboj je Gerda naposled pristala v sporazumno ločitev. Sicer se je pa njen mož tudi zdaj pokazal gentleman: obvezal se je namreč, da ji bo pol svojih prejemkov plačeval za vzdrževalnino. Z izidom pravde so bili to pot lahko zadovoljni i sodnik i obe stranki, saj spadajo tako plemeniti zakonski možje med največje redkosti.

Smrt ima svoje muhe

Zgodbe o letalcih, ki so si na tleh zlomili vrat, in o polarnih raziskovalcih, ki jih je navaden prehlad pobral

(nL) Kako nepričakovano in muhasta pride dostikrat smrt po svoje živte, naj vam dokaže nekaj primerov iz zadnjih let.

Znameniti angleški letalec Henry Stamford je v svetovni vojni dostikrat letel nad sovražno fronto in nikoli se mu ni nič zgodilo. Po končani vojni je prišel na očetovo posestvo na odpočitek. Nekega dne, ko se je ravno neskrbno zibal v gugalnici na vrtu, se je utrgala vrv in Stamford je obležal nrtve: zlomil si je tilnik.

Drzni turist George Whitney, tisti, ki se je popel na Kavkaz in Himalajo, ni nikoli doživel nesreče na teh turah. Nekoč je predaval o svojih znamenitih potovanjih. Ko se je končal, je hotel stopiti z odra, tedaj se je pa spoteknil in tako nesrečno padel, da si je pretresel možgane in umrl.

Neutrudljivi polarni raziskovalec Shackleton je brez škode prenesel trpljenje in mraz na svojih raziskovalnih potovanjih. Umrl je doma na Angleškem za prav nedolžnim prehladom.

Bobby Leach se je pred nekaj leti v lesenem sodu spustil po Niagarskem slapu nizdol. Sicer se je nekoliko potolkel, a hudega mu ni bilo. Teden dni nato mu je spodrsnilo na pomarančni lupini: padel je in si nakopal takšne notranje poškodbe, da je kmalu nato umrl.

In kako se je zgodilo slavnemu lovcu Hindlu? V Afriki je ustrelil nič manj ko 25 levov in nikdar se mu ni nič hudega pripetilo. Nekoč je prišel k svojemu bratu na obisk. Ugriznil ga je stekel psiček in Hindle je umrl za steklinjo.

Milijoni brez lastnikov

Morda čaka tudi vas bogastvo, ki se vam o njem niti ne sanja

(kI) Newyork, v marcu

Glinasto opako izdelovati ni ravno preveč zabavno delo. Posebno ne v tako zapuščenem gnezdu, kakor je Elgin. Tam je namreč opravljal to delo George Smith, ko je prišel k njemu priprazen taj gospod, mu zadal par kratkih vprašanj, nato pa zaglaslavo oznanil, da mu je umrla teta Mabel v Kaliforniji in mu zapisala 100 tisoč dolarjev.

George je pri priti zabrisal opako po tleh in zapustil s prijaznim tujcem neprijazno gnezdo. Drugi dan je opaka še zmerom ležala na istem mestu, zakaj Georgea ni bilo več nazaj. Nikoli več ga ni bilo. Prijazni tuj gospod namreč ni lagal.

Kaj bi se bilo pa zgodilo, če bi bil advokat Smitha zaman iskal? V Ameriki pač ne bi mogel iti na policijo in poprašati za njegov naslov, saj se tam ljudje niso obvezani prijaviti. Če torej Smitha ne bi bili našli, bi se nekaj časa, to je tako dolgo kakor zakon predpisuje, čakali prihodnjega najbližnjega sorodnika. Pojavile bi se cele trope kandidatov, opremljenih z vsemi mogočimi listinami, fotografiskimi albumi in tako dalje, in tako dalje. Če pa tudi med njimi ne bi bilo iskanih dedičev, bi premoženje zaslegla kalifornska država.

Toda ko že govorimo o nedognanih dedičih — morda ste tudi vi eden izmed njih! Le malo pomislite! Pravkar iščejo dediče po Gertrudi Nassovi, Johnu Lawrenceu in Maryji Pieronovi... Ali pa spadate nemara k družini pokojnega Martina Burka?

Res velike, milijonske dediščine ostanejo le redko brez dedičev. Navadno se jih že koj prve dni prijavi dosti več, kakor je sploh dolarjev na razpolago. Spomnimo naj samo na Wendlovo dediščino z 2303 kandidati in na Ido Woodovo, ki so še pred kratkim listi o njej pisali z velikimi črkami na prvih straneh. Ta čudakinja je bila v hotelski sobi v Newyorku,

ku, kjer je stanovala in kamor nihče ni imel dostopa, nagradila več ko milijon dolarjev v samih bankovcih! Že dolgo pred smrtjo je Mrs. Woodova napravila oporoko in postavila za dedični svojo hčer in sestro. Toda obe sta umrli še pred njo in nobena ni zapustila direktnih potomcev. O tem so listi obširno poročali in kar kój se je priglasilo svojih dve sto kandidatov, ki so predložili rodovnike in dokumentov na prebitek, da dokažejo svojo pravico do milijonskega premoženja tudaške starke.

Če bi vsem zahteval tisočev ljudi, ki trde pri sleherni zapuščinski razpravi, da so jih oslepili za dediščino, hoteli na mah ustreči, ki moralo okoli pet do šest milijonov dolarjev čez noč menjati lastnike. Nekatere družine imajo že kar pravilno tradicijo, da jih čaka velika ameriška dediščina — samo do nje ne morejo iz tega ali onega razloga. Za brezvestne ljudi si ne moremo misliti boljše prilike. Spravilo se namreč na dedičev, jim naslikajo vse okoliščine v najbolj rožnati luči, govorijo jim o svojih zvezah in zahtevajo naposled nekaj »na račun« za svoje troške. Ta »nekaj« sega od pet do sto dolarjev, kakor pač presodijo osleparjenčev denarnico in velikost dozdnevne dediščine. Mnogo sleparjev je že obogatelo s tem trikom in žive danes kakor baroni... dokler jih ne odkrije policija.

Toda imamo v Ameriki tudi pošteno zapuščinske agente. Eden izmed

Za mal' d'narja dost' murkel!

Plašče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo
ELEKTROTON
d. z. o. z.
pasaza nebotičnika

»Teci brž domov in povej mami, naj pride in me reši!«

njih je John Dwyer iz Newyorka; ta mož neprestano potuje širom sveta in išče neznane dediče. Pri iskanju teh srečnih ljudi ima mož srečno roko. Če se bo kdaj pri vas oglasil mister Dwyer, vedite, da vam ne bo prinesel neprijetne novice.

Mister Dwyer trdi, da je na vsem svetu za svoje tri milijone dolarjev (130 milijonov Din) še neprevzetih dedičin, največ v Avstraliji, južni Afriki in Argentini. Največje bogastvo, ki ga je doslej mogel rešiti pravi dedičem, je dediščina po Jamesu Bellu, nekem Ircu, ki se je preselil v južno Afriko in si tamkaj napravil okoli 50.000 funtov (10 milijonov Din) denarja. Po več mesecih trudapolnega iskanja je vendarle našel obe Bellovi polsestri, eno v Ohiju, drugo pa v Brooklynu. Mister Dwyer je torej res pošten najditelj.

Zgodi se pa, da se pravi dediči časih namenoma ne priglasijo. To so navadno takšni ljudje, ki so se iz razumljivih razlogov »izgubili« in žive zdaj pod tujim imenom. Ti ljudje se rajši odpovedo lepi dediščini, kakor pa da bi se preselili — v zapor, ali pa da bi morali nazaj k svoji nekdanji... boljši polovici. Požvižgajo se na dediščino, samo da imajo mir.

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršijo vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Zeleni nohti niso tehten vzrok za ločitev

(UE) New-York, konec febr.

Ameriške ženske si lahko privoščijo sleherni, še tako brezglavo modno muho, kajti možje jim tega ne pred bogom ne pred ljudmi ne smejo braniti. Mož, ki bi se hotel upreti tej pravici svoje žene, bi se celó pred sodiščem hudo opekel.

Neki ameriški petrolejski magnat iz Oaklanda je pa mislil, da bodo zanj sodniki sodili drugače. Njegova žena si je pričela iz samega dolgega časa in objestnosti barvati nohte z živozelenim lakom. Mož jo je prosil in h konecu rotil, naj vendar ne dela takih bedarij, toda ona je bila za vse prošnje gluha. Mister Answorth je slednjič ves obupan odšel k odvetniku, in zahteval, da se njegov zakon postavno loči.

Na sodišču se je gospa Answorthova pogumno zagovarjala. Trdila je, da ji je pač kot svobodni Američanki dovoljeno in da ji mora biti dovoljeno, da gre vstrice z modo in se oblači in lišpa, kakor je njej všeč. Dolžila je celó svojega moža, da jo je duševno mučil, ko je zahteval, naj opusti barvanje nohtov.

Sodnik je upošteval njene »tehtne« razloge in priznal pravilnost njenega pojmovanja ženskih pravic ter tožbo za ločitev zakona zavrnil.

Obupen boj z morilskim dvojnikom

Nerodna zamenjava na cesti. — Gospod Smith s črnimi naočniki. — Zrelo mu je rešilo življenje

(ol) London, marca

Georgeu Brownu ni bilo ravno prijetno pri duši, ko je ves zaverovan občudoval znamenitosti neke izložbe in sta iznenada pristopila k njemu dva gospoda in ga prav tako vladno kakor odločno prosila, naj izvoli iti z njima. Taksi jih je že čakal in preden se je George dobro zavedel, so že bili na Scotland-Yardu. Zaman je George med vožnjo zatrjeval, da nima nikakih opravkov na policiji in da je pošten trgovec; razen tega ga gospoda nemara poznata tudi kot ne baš poslednjega med amaterskimi boksači. Njegova nepoklicana spremljevalca se za njegova zatrjevanja še zmenila nista; privoščila mu nista niti besede.

Na Scotland-Yardu sta ga odvedla v pisarno nadzornika Harrisa. Le-ta ga je začel izpraševati o takih stvareh, da so se ubogemu Brownu ježili lasje na glavi. Hotel je vedeti, kako je navrtal železno blagajno v banki Carrian & Co in kako se mu je neki posrečilo vzlic vsem alarmnim in drugim varnostnim napravam vdreti v pisarno trdke Shelder. Zaman je siromak zatrjeval, da mu ni ime Ivo Carpenter, kakor trde njegovi biriči, temveč zgolj George Brown in da ni nikak vlomilec. Pokazali so mu »njegov« fotografijo, pravo diko zločinskega albuma. Podobnost je bila res kar neverjetna; George Brown je razumel, kako se je mogla pripetiti takšna zamenjava. Napravili so njegove prstne odtise; zdaj šele so se policiji odprle oči, da je ustrelila kozla. Nadzornik se je nekam v zadregi opravičil in Brown je smel iti po svojih potih. Drugi dan je pa svojo dogodivščino lahko bral popisano na dolgo in široko v vseh mogočih bulvardnih listih; kako se je pri tem branju počutil, si utegnemo misliti.

Minili so trije dnevi po tem neprijetnem incidentu, ko je Brown dobil pismo od Jonathan Smitha, nekega popolnoma neznanega mu gospoda. V pismu je bral, da la Smith že dolgo občuduje njegove sportne uspehe, a tudi drugače je slišal o Brownu kot poslovnem človeku samo najboljše reči. Zato se je odločil, da mu izroči zastopstvo svojega lepo razvitega podjetja v Južni Afriki; obklevanje s kupci zahteva tam ne samo velike zgovornosti, temveč pogosto tudi trde pesti. Za mladega moža bi bilo to zastopstvo kakor nalašč; čaka ga sijajna

kariera, samo brž se mora odločiti. Najbolje bi bilo, če bi na sestanek prinesel že kar svoj potni list in druge potrebne listine.

George Brown je komaj verjel svojim očem; denarni pogoji gospoda Smitha so bili tako namamljivi, da je mlad človek, ki ga neprestano oblegajo upniki, moral brez pomisljanja zgrabit za lepo priložnost.

Kitajski sluga mu je odprl in brez besede pokazal na tapetna vrata, kjer je na rumeni deščici bleščalo ime ravnatelja Jonathan Smitha.

Sprejel ga je že postaren gospod z dolgo sivo brado in črnimi naočniki; bil je nenavadno prijazen. Da, prav takšnega si je Brown predstavljal Jonathan Smitha, moža, ki naj mu utre pot za lepo kariero.

Gospod Smith se mu je opravičil, da ga oči peko, zato mora po zdravniškem nasvetu nositi črne naočnike. Nato mu je predložil seznam svojih južnoafriških poslovnih prijateljev in kupcev, ki bi jih imel Brown obiskati. Tudi njegova prošnja za sto funtov naprejščine, ker bi pred odhodom iz Londona rad uredil svoje stvari, je našla pri Smithu voljna ušesa.

»Torej velja,« je naposled rekel gospod ravnatelj. »Aha, prav, listine ste že kar prinesli s seboj! To je lepo. Pustite jih pri meni, da uredim še nekatere formalnosti.«

Brown je položil svoj potni list na pisalno mizo in se poslovil. Bil je že pri vratih, tedaj je pa obstal kakor ukopan: zrcalo pod stensko uro mu je pokazalo prizor, da mu je kri oledenela v žilah. Mister Smith je namreč ravno vzel revolver iz mizičnega predala in...

Takrat se je pa Brown bliskovito obrnil in pripeljal prijaznemu gospodu Smithu takšen udarec s pestjo pod brado, kakor ga še živ dan ni pomnil. Mister Smith je telebnil po tleh, pri tem se mu je odlepiła brada in črni naočniki so v velikem loku zleteli v kot. In tedaj je George Brown zagledal pred seboj na tleh svojega dvojnika: zloglasnega vlomilca Iva Carpenterja.

Se tisti popoldan je dobila celica št. 133 državne jetnišnice novega stanova: moža, ki ga je Scotland-Yard že meseca in meseca zamenjal, gentleman-vlomilca Iva Carpenterja, moža, ki je hotel umoriti svojega dvojnika, da bi ušel z njegovim potnim listom.

Sedmorica na zapuščenem otoku

Sodobna robinzonada z zelo žalostnim koncem. — Tragedija sredi Indijskega oceana. — Pozabljeni in smrti prepuščeni...

(II) Pariz, marca

Ali poznate otok St. Paul v Indijskem oceanu? Same gole skale štrle na njegovih bregovih v svinčeno tropsko nebo. Na južnem rtiču vzpenja svojo plešasto glavo v zrak ugasel ognjenik, ves pokrit z okrepnelo lavo. Ni je zelene bilke, ki bi razveselila trudno oko; kamorkoli seže pogled, samo skalovje in pesek. Otok smrti je to...

In na tem zapuščenem skalovju sredi brezmejne morske gladine se je odigrala pretresljiva robinzonada, tako grozotna in neverjetna, kakor si jo zna izmisliti le življenje samo. Trije, ki so se živi rešili iz te strahotne tragedije, stoji zdaj pred pariškim sodiščem kot tožniki. Sama kost in koža jih je; človek bi jih imel za mučenike iz srednjega veka. Iz njihovih mračnih oči vpije obžoba — glasneje in presunljiveje kakor iz debelega šopa aktov na mizi pred sodnikom.

Pet let je tega, kar je neka pariška delniška družba ustanovila na otoku St. Paulu veliko tovarno za izdelovanje konzerv iz morskih rakov. Otok St. Paul si je izbrala zato, ker leži ravno na takšnem kraju v oceanu, kjer je posebno dosti jastogov. Tedne in mesece so delali inženjerji, preden je stalo tovarniško poslopje, stroje so prepeljali iz Pariza in zvozili cele vagonne živeža v velika skladišča — toliko, da bo 250 delavcev in uradnikov te tovarne preskrbljenih za tri mesece; potlej se bo pa parnik »Austral« spet vrnil na otok in pripeljal s seboj vse potrebno.

Toda tovarna sredi oceana ni vrgla toliko, kakor so njeni ustanovitelji računali. Zato so spravili večino delavcev spet nazaj na Francosko.

Nekega dne se je pa zgodila nepričakovana nesreča: neki skladiščnik je vrgel na tla še tlečo cigareto. Kakor bi trenil, so stala skladišča z živežem v plamenih. Naj so se ljudje še tako obupno trudili, da bi kaj rešili, vse njihovo prizadevanje je bilo zaman: zgorelo je vse, do poslednje konzervne skatle.

Na vso srečo je pa v zalivu še čakal parnik »Austral«. Kapitan je vzel otokane na ladro in parnik je odpeljal z otoka. Le sedem oseb je ostalo na St. Paulu: pet delavcev Francozov, neka

žena in neki domačin z Madagaskarja. Imeli so nalogo stroje razstaviti; dotlej, dokler se »Austral« ne vrne po nje, naj bi se preživljali z ribami.

Minila sta dva meseca, stroji so bili že zdavnaj razstavljeni, toda zaman je sedem zapuščenec dan za dnem čakalo na obrežju, zaman so napenjali oči, da bi uzrli še tako droben stebrič dima na morju — oznanilo, da je »Austral« na potu po njih.

Ladje ni bilo od nikoder...

Od petih Francozov so zaradi pomankljive prehrane trije zboleli. Žena je pričakovala poroda. Oba Francoza in Madagaskarčan so imeli nalogo vsak dan naloviti svežih rib in pripraviti živež zase in za tovariše. Toda nekega dne sta še poslednja Francoza zbolela; dobila sta nekako malarijo. Le eden edini od sedmih, otočan z Madagaskarja, je še kljuboval neumljenji pripeki in mukam gladu. Žena je bila med tem porodila, toda otrok je že čez nekaj dni umrl. Kmalu za njim sta šla dva Francoza. Otočan z Madagaskarja je vsak dan veslal na morje, da je nalovil nekaj rib. Nekega dne ga pa ni bilo več nazaj. Na Indijski ocean je pridiviljal ciklon in ga pogoltnil.

Dva dni nato je podlegel tretji Francoz. Kakor po čudežu se je ženska, najslabotnejša med vsemi, še najuspešneje borila s smrtjo. Brezumno so ležali ona in edina preživela Francoza v senci šotora. Nihče se ni mogel niti geniti z mesta.

Tedaj se je pa pripetil čudež. Neka angleška poštna ladja je pristala v zalivu in našla zapuščenca. Toda morali so jih na nosilnicah spraviti na ladjo, tako slabi so že bili. In potem so jih mesece in mesece zdravili v bolnišnici, preden so bili zunaj nevarnosti.

In zdaj stoji pred sodiščem in terjajo odškodnino za prestano trpljenje. Terjajo jo od hudodelsko-lahkomiselne delniške družbe, ki jih je poslala na otok smrti in jih tam pozabila. In to odškodnino bodo dobili; ni ga sodišča, ki bi jim jo moglo in smelo odreči. Toda kdo jim bo vrnil tiste, ki jih je pobrala smrt? Kdo bo materi vrnil otroka, ki ji je umrl, ker ga ni imela s čim doživeti? Kdo jih bo rešil strahotnih spominov in vrnil spanec v brezkončnih nočeh?

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Ni stavka za vsakogar

(n0) Pred kratkim so mehiški zdravniki v protest zoper krivično odmero davkov stopili v stavko.

Toda že čez dva dni je bilo stavke konec — brez sleherne intervencije vlade in oblasti in ne da bi bili zdravniki kaj dosegli.

Stavka se je tako naglo končala zgolj zaradi okrožnice, ki jo je poslal član zdravniške zbornice Roubacovas svojim tovarišem. Takole se bere v tem kratkem in modrem pisanju:

»Ali se ne bojite, dragi kolega, da bi nadaljevanje naše stavke utegnilo tako popraviti splošno zdravstveno stanje naših bolnikov, da si bomo za zmerom zapravili svojo klientelo?«

Argument je moral biti zelo tehten, zakaj se tisti dan je mehiška zdravniška zbornica odredila, da se ima stavka pri priti končati.

(Aftenposten, Oslo)

Čudne sanje

(n0) V ameriškem časniku »New-York-Herald« beremo med dopisi tole tismo:

Nica, 3. marca

Gospod glavni urednik!

Preteklo in predpreteklo noč se mi je nekaj sanjalo, in sicer obakrat isto. Videl sem neko Francozino, mlado in zelo lepo, s sinjimi očmi in črnimi lasmi, kako je sedela na motornem kolesu obrnjena nazaj, to se pravi, kazala je vozniku hrbet. Motorno kolo se je premaknilo in ustrašil sem se, da ne bi dama padla z njega — tedaj se je pa v mojih sanjah prikazal velik črn buldog; pes se je divje zagnal na motociklista, toda ko je bil pri njem, se je ustavil in začel od veselja mahati z repom. Mlada dama ni bila videti prav nič prestrašena, ne spričo misli, da bi lahko padla s kolesa, ne ko je zagledala velikanskega psa.

Ali mi kdo lahko pojasni te sanje? Dodati moram še to, da se mi je zelo dolgo sploh nič ni sanjalo. Sanjač.

Priobčujemo te sanje kot dokaz, s čim vsem se ukvarjajo ameriški listi.

Kralj in kratki lasje

(nT) Pariz, marca.

Siamski kralj Pradžankipok, tisti, ki se je te dni odrekal prestolu, ne spada samo med najbogatejše, nego tudi med najoprednejše vladarje na svetu. Zavaroval se je bil pri Lloydju za deset milijonov frankov za slučaj, da bi se moral odpovedati prestolu. Zavarovalnica mu bo zdaj morala plačati po 650.000 frankov (okoli 2 milijona Din) na leto.

Nekega dne so siamske ženske poslane kralju Pradžankipoku prošnje, da bi smele nositi kratke lase. Kralj jim je prošnjo odbil. Zakaj? Odgovor naj vam da tale pravljica:

V davnih, davnih časih so v obmejni siamske kraje venomer vpadali bojeviti sosedje Birmani in plenili in morili. Siamskemu kralju, predniku Pradžankipoka, je postalo nekega dne tega preveč in je poslal razbojniškim Birmanom tole pismo:

»Lahko bi vam napovedal vojno, a je niste vredni. Da vam pokažem, kako vas preziram, vas bom dal kaznovati po ženskah.«

In res je kralj spraval na noge vojsko šestih tisočev vojščakinj in jih dal vojaško izuriti; toda morale so si ostržiti lase.

In ženska armada je odnesla sijajno zmago nad sovražnikom. Kralj je zapovedal, da ima vsa dežela to zmago proslaviti z rajanjem in ljudskimi veseljami. Vrhu tega je izdal odlok, da imajo potomke teh hrabrih vojščakinj edine med vsemi Siamkami pravico in dolžnost nositi kratke lase — v slavo in spomin na svoje junake prednice, ki so rešile deželo.

In zato kralj Pradžankipok, čeprav je drugače zelo izobražen in sodoben mož, ni hotel ustreči prošnji svojih podložnic, da bi smele nositi kratke lase.

Vlomilec-numizmatik

(IP) Pariz, marca.

Tukajšnja policija je prišla tatu, ki je pred nekaj meseci izmaknil uglednemu pariškemu starinarju dragoceno zbirko starih francoskih zlatnikov. Tat je prvotno najbrže hotel cekine pretopiti, da jih bo lažje spravil v promet. Zakaj tega ni storil? Ker je bral v časnikih, da bi dobil za pretopljene zlatnike komaj kakih deset tisoč frankov, med tem ko so kot starina vredni najmanj pol milijona? Vse kaže, da to ni bilo vzrok. Ko si je tat ogledoval te več stoletij stare dragotine in občudoval njih izdelavo

in lesk, se je najbrže še sam zaljubil v mojstrovine srednjeveških umetnikov, ki so po nalogu francoskih kraljev napravili osnutke za zlatnike: postal je numizmatik.

Kako naj si drugače razlagamo, da jih je lepo zložil v predalčko in jih spravil... v star radijski aparat? A ravno to ga je pogubilo: njegova žena se je namreč hotela odkrižati stare tatle in jo je nesla na starino — ne vedoč, kakšni zakladi so v njej. Vlomilec je planil koj za njo in zahteval od starinarja »škalo« nazaj. Toda njegova razburjenost se je letemu zdelo sumljiva in je zadevo za vsak slučaj naznanil policiji. Tako so ga dobili.

Cherchez la femme!

(IP) Pariz, marca.

V deželi, kjer je zaradi lepe Helen prišlo do desetletne vojne, čeprav samo v domišljiji genialnega poeta, bi bilo skoraj nerazumljivo, če ne bi bila tudi pri pravkaršnji revoluciji vsaj od daleč imela svojih prstov vmes ženska. Ne mislimo Venizelove žene; o njej je stvar že dognana. V mislih nam je neka druga ženska, katere nepričakovani odhod je šele grško vlado grozeče opozoril, da se ne kaj pripravi.

Dosti znamenj je sicer napovedovala revolucijo, toda policija jim ni hotela verjeti. Mislija je, da bo če že kje, najprej zasmerdelo po smodniku v Solunu — v resnici so pa venizelisti pripravljali glavni udarec v Atenah.

V prestolnici so se bili 3. marca že pomirili, češ da nič ne bo, ko pride k predsedniku vlade Caldarisu neki prijatelj na obisk.

»Pravkar sem spremlil v Pirej gospo Ispolatisovo,« mu pove.

»Glej, glej! Kam se pa odpravlja?«

»Na Kreto.«

»Kaj bo tam?«

»Njen mož ji je rekel, naj odpotuje.«

»Ah!...«

Gospod Caldaris se je hlastno poslovil od svojega prijatelja; sam ne vedoč mu je bil ta prihodni velevažni novico. Gospod Ispolatis, venizelistični poslanec, je torej hotel spravi svojo ženo na Kreto, da bo na varnem. To se pravi, da bi bila v Atenah v nevarnosti!...

Predsednik vlade je poklical vodnega ministra, da je pri priti odjedil obrambno stanje za prestolnico. Bil je pa tudi že skrajni čas: eno uro nato je revolucija že udarila. (Jours)

Sorodstvo

(g0) London, marca

Neki obubožani plemič je ondan zagledal v izloži nekega starinarja portret, ki mu je bil zelo všeč. Stopil je noter in vprašal, koliko stane.

»Dvanajst funtov in deset šilingov,« je odgovoril starinar.

Plemiču je bilo to preveč. Starinar pa ni hotel spustiti cene in tako ni prišlo do kupčije.

Nekaj dni nato je pa našega plemiča povabil na kosilo velebogati povojni dobičkar. In glej: na zidu v obednici zagleda naš znanec ono lepo sliko, ki mu je pri starinarju tako ugajala, a si je ni mogel privoščiti.

»Aha,« reče povojni bogatin, videč, s kakšnim zanimanjem visi njegov gost na podobi. »To je namreč slika enega izmed mojih prednikov, veste?«

»Ni mogoče!« se začudi aristokrat.

»Saj potem vsa si pa v sorodu!...« In popolnoma resno doda: »Manjkalo mi je samo 10 šilingov, pa bi bil tistile na zidu eden izmed mojih prednikov!« (London Opinion)

Dninar — milijonar

(nL) Budimpešta, v marcu

Sreča je slepa, in kadar deli svoje darove, jih dostikrat razsuje med ljudi, ki jih niso potrebni. Zdjaj si je pa boginja sreče vendarle izbrala moža, ki mu bo ta sreča prav prišla.

Ubog dninar iz Nyiregyhaze, ki je doslej vse življenje moral garati za majhen denar in je zmerom živel iz rok v usta, je nepričakovano postal milijonar. Pododoval je namreč 128 milijonov pengov (milijardo Din) za nekim sorodnikom, ki mu je umrl v Avstraliji. Nesrečnež: doslej je imel skrbi, kje naj vzame denar — zdajga ima pa toliko, da ga bo skrbelo, kam naj ga spravi...

Vzrok in učinek

(oM) Angleški pisatelj G. K. Chesterton in irski dramatik G. B. Shaw sta se spet sporekla. Chesterton je debeluh, Shaw pa trlica.

»Kadar vas človek pogleda,« reče Chesterton, »si mora misliti, da je lakota prišla v deželo.«

»In če vas pogleda,« ga zavrne strupeni Shaw, »si mora misliti, da ste vi vzrok.«

Cesarjeva pisma

(aT) Pariz, marca

Pred nekaj tedni je francoska vlada kupila pri nekem angleškem starinarju cel šop Napoleonovih pism: 318 jih je bilo in vsa je napisal veliki cesar v letih 1810 do 1814 svoji drugi ženi, cesarici Mariji-Luizi, hčeri avstrijskega cesarja Franca.

Ta pisma so bila najprej v posesti potomcev grofa Neipperga, drugega moža Marije-Luize, pozneje jih je pa dobil v roke princ Alfred Montenuovo, cerimonijski mojster avstrijskega cesarja Franca Jožefa. Ta jih ni pokazal nikomur; dejal je, da so uzurpatorjeva pisma premilostni hčeri cesarskega veličanstva, čeprav govorita iz njih sama ljubezen in spoštovanje, sramota za Habsburgovce; plebejeje Napoleon da je že s tem, ko se je drznil dvigniti oči na habsburški dvor, zagrešil hudo delstvo.

Njegovemu sinu princu Ferdinandu je svetovna vojna znatno pristigla ošabnost: najbrže mu tudi denarno ni ravno dobro šlo. Zato je sklenil prezirana pisma spraviti v denar. In tako je že pred več leti tudi storil. Zdjaj so pisma prišla po ovinkih preko angleškega starinarja tja, kamor spadajo: na Francosko.

Napoleon ni imel čitljivega rokopa, razen tega je rad krajsal, ker se mu je zmerom mudilo. Zato je imelo šest najznamenitejših francoskih arhivarjev polne roke dela, preden so ta pisma prevedli v čitljivo francoščino. Tudi Marija-Luiza jih ni znala brati; izročila je vselej vsako pismo, ko ga je dobila, svoji prijateljici Montebellovi, ki je imela posebno veselje z razbiranjem Napoleonovih čačk.

Vpliv plime in oseke radio

(n0) Pariz, marca

Neki angleški učenjak, W. Perrett, ki živi stalno na Labradorju, je s poskusi dognal, da obstoji vzročna zveza med višino bivalvice (plime in oseke) in sprejemljivostjo radijskih aparatov. Po njegovem pojoje aparati tem lepše, čim manjša je bivalvica. Ta vzročna zveza se pa opaža ne samo blizu obrežja, temveč še precej daleč na kopnem.

Vpliv lune na električne valove so pa učenjaki dognali že zdavnaj pred profesorjem Perrettom.

(Mon Programme)

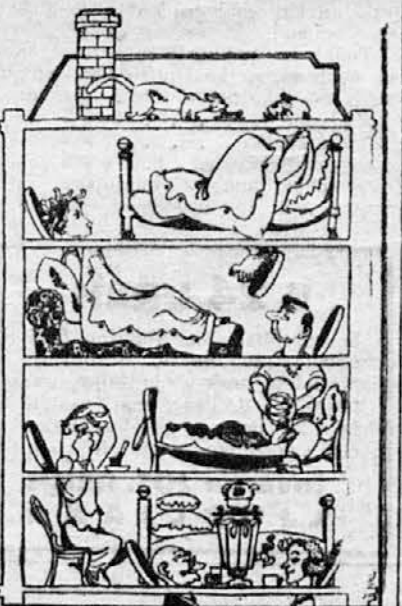
Cena je merodajna za kakovost

Zlasti vidimo to pri testeninah. »Jaj-ninec na primer so najdražje, zato pa je njih kakovost izredno odlična. To vedo naše gospodinjice, a tudi vsi oni, ki jih uživajo.

Manj luči

(oM) London, marca

V londonskem grofjskem svetu so razpravljali o cestni razsvetljavi, ali bolje, o razsvetljavi bregov Temze. Več odbornikov je predlagalo, da bi namestu plinskih svetilk na Albertovem nabrežju postavili električne žar-nice, ki bi šestkrat bolj svetile. S tehniškega vidika bi ta novotarija prav gotovo pomenila lep napredek.

Kako si sovjetski humorist predstavlja smotreno razdelitev kubičnih metrov v dobi stanovanjske krize

-- in najrajši ves v volni!

Tako bi hotela mati obleči svojega ljubljence. Za oblačenje deteta so tudi najboljše mehka in voljna vlakna volne; odkar pa imamo Schichtov Radion, je postala volna najprikladnejša. Volna se samo malo pretiska v mrzli raztopini Schichtovega Radiona, pa se brez truda odpravi iz nje vsa snaga. Ona ne postane trda, temveč ostane mehka in voljna in ohrani snežno belino, ali pa svežost prvotnih barv.

* Kar je dobro za nežno volno, velja seveda še v večji meri tudi za vse drugo perilo v gospodinjstvu in družini.

Domači izdelek

SCHICHTOV
RADION
pere vse higijenično čisto

R.J.1-35

Vrnjeni čas

(kP) Pariz, marca

Neki gospod je prišel v manjše mesto na Francoskem. Iz dolgega časa je stopil v trgovino in si kupil žepno uro za skromno vsotico 10 frankov. Potlej se je pa odpravil po ulicah, da se malo razgleda po mestu, dokler ne pojde na vlak.

Bilo je ob treh popoldne. Tujec je že lep čas hodil po mestu, ko se spomni in potegne svojo novo uro iz žepa: kazala je dve. Podržal jo je na ušesa: tiktakala je kakor za stavo. Moral se je pač v času ušteti, si je mislil tujec in vzdihnil; da, da, po časi leze čas v takemle gnezdu na deželi!

Pet minut nato pogleda spet na uro: kazala je pet minut do dveh. Čez deset minut: deset minut do dveh...

Tujec je bil nekoliko poeta in si je mislil, da je prišel v deželo pravljic. Našel je čudežno uro, takšno, ki navija čas nazaj, ki postavlja človeka v prošlost, da bo vnovič in bolje preživel zamujene ure, vnovič užival le prehitro minile slasti...

Toda vzlic poeziji in lepim sanjam o izgubljenih in spet najdenih urah, se tujcu vendarle ni dalo zamuditi vlaka. Vrnil se je zato k urarju, ki mu je bil prodal to čudežno uro. Vseobčena osuplost. Brž drugo! A glej: tudi ta gre nazaj. Tretja in četrta takisto. Vse so šle strumno nazaj.

Nič manj ko dva tisoč ur je imelo kolesje narobe montirano, ne z licem, s hrbtom k številkici.

Faraonski hodniki

(n0) London, marca

Pri najnovejšem raziskovanju v Egiptu so odkrili podzemeljski hodnik, ki je vezal največje, to je Cheopsovo piramido, s Chephrenovo. Ta hodnik je vsekani v živo skalo. Še zanimivejša je pa, da so izsledili neki 10 km dolg hodnik, ki drži naravnost v skalo samo. Sredi skale so si dali faraoni napraviti sobo, dolgo 10 metrov in 5 široko.

Na nasprotni strani skale je še drugi hodnik, dolg 15 metrov. Ta drži navzdol do nekoliko večje sobe od zgornje; okoli nje je pa 7 manjših sobic. V dveh izmed njih so našli rakve iz bazalta.

Tretji hodnik, dolg 13 metrov, pa drži iz ene teh manjših sobic v neko dvorano s stebri; tam so odkrili nadaljnje tri bazaltne rakve. Petdeset metrov pod temi hodniki je še ena soba, ta je pa delno pod vodo. Doslej je še niso pregledali.

Egiptski starinoslovec Selim Hasan misli, da segajo te sobe še v saitsko dobo (okoli 600 let pred Kristusom). Med saitsko in ptolemijsko dobo (od leta 600. do 200. pred Kr.) so namreč piramide služile za grobnice; nekatere izmed njih so napravili iz ostankov grobov 4. dinastije (2.500 let pr. Kr.).

Profesor Hasan je dognal, da so bili podzemeljski hodniki, ki drže iz Chephrenove piramide v svetlobo, tlakovani — zato da je mogel »Kac« (kraljev duh) brez nevarnosti hoditi po njih.

(Daily Telegraph)

Krotki volk

(oM) Goslaški virtuozi Pierre Baillet je nekoč potoval po Ruskem in bil v gosteh pri bogatem Rusu. Pri kosilu je zdajci zagledal pod mizo orjaško črno telo in iz njega so srepele vanj žareče oči.

Baillet se je zgrozil. Toda domačica ga je brž potolažila:

»Nič se ne bojte, to je naš črni volk, pa je popolnoma domač in nikomur nič žalega ne stori.«

Ko je Baillet zvečer legel spat, se je prijazni gost prikazal pri njem v sobi.

»Gospod naj se nič ne boji,« je rekel sluga. »Naš krotki črni volk je to, takoj ga bom zapodil ven.«

Drugo jutro je Baillet sedel pri zajtrku, ko zdajci zasliši strel iz puške in nato še drugega in tretjega.

»Kaj se je pa zgodilo?« vpraša slugo.

Odgovor ga je res moral pomiriti: »Nič naj ne bo gospoda strah,« je odgovoril sluga. »Samo črnega volka so ustrelili, ker je ponoči raztrgal našega kuharja!«

(Berliner Tageblatt)

Poslednji ples

Napisal Franc Herczeg

(UI) Olga je žalostno sedela zraven svoje matere. Najstrašnejše, kar se more dekletu zgoditi, se ji je bilo pripetilo: na prvem plesu je obsedela. »Prava reč!« bi utegnil kdo reči. Pa ni res. Ne osramočenje izžvižganega igralca, ne sramota poraženega vojskovodje se ne moreta primerjati z neizmerno grenkobo, ki v takšnem primeru polni srce sedemnajstletnega dekleta. Uspeh prvega plesa ozarja kot solnčen spomin se obraz poznejše matere — kot žgoč neuspeh pa gloda še srce osamele, stare device.

Godba je spet zaigrala, toda za Olgo še zmerom ni bilo plesalca. In vendar, kako se je vesetila tega prvega svojega plesa! Plesna obleka, pomerjanje atlasnih čevljev, kupovanje rokavic, vse to je bilo zanjo, vsako zase velik dogodek.

Kako se je morala Olga boriti, preden si je izprosila dovoljenje, da sme na ta ples! Tudi mama je ugovarjala, posebno pa še zdravnik. Najbrže je imel tehten razlog, čeprav ni ničesar omenil. In pri tem ni niti vedel, kar mu je Olga tako skrbno prikrila: da je bila dan poprej pri kašljanju zasledila na svoji batistini rutici drobno kapljico krvi.

Majhna in zavaljena Tarjanova dekleta so s svojimi kavalirji ponosno in zmagovalno promenirala pred njo v dvorani. Nekoč so bile Olgi prijateljice, ko so se sedele skupaj v šoli in si pisarile šepajoče verze v spominske knjige. To jim pa ni branilo, da ne bi, ko so odrasle šolskim klopem, druga druge kar odkrito sovražile; takšna je pač že navada pri dekletih, ki čutijo, da bi utegnile nekega dne postati medsebojne tekmičice.

Tarjanova skupina je izdala geslo, da je treba Olgo bojkotirati, ker je njen oče zašel v konkurz. In kavalirji so se jim pokorili.

Ples se je začel... Tisti trenutek je stopil v dvorano Gyurka Ilonday. Ravno se je bil vrnil z lova pri grofu Leanyfalvi in se v vsej naglici preoblekel za ples. Po njegovem zardevlem okroglem obrazu si videl, da si je to pot privoščil grofovskega konjaka nekoliko preveč.

Jarka luč stropne svetilke mu je oslepila oči, ko je stopil v dvorano. Vzlic temu je pri priči odkril lepo in vitko Olgo, stopil k njej in jo povabil na ples.

»Moje sestrice se bodo od jeze razpočile, in tega pogleda se kar veselim,« si je rekel sam pri sebi, ko je pogledal po Tarjanovih dekletih.

Olga se je ljubko priklonila in na videz ravnodušno položila svojo roko v njegovo. In vendar bi mu bila najrajši zletela okoli vratu! »Čudi me,« je rekla pozneje svojemu plesalcu, »da se me še spomniš.«

Ilonday se je zasmejal. »Kaj se vas ne bom spomnil! Saj sem vas dostikrat videl v samostanu, kadar sem prišel k svojim sestrinam na obisk. Tako zalega dekleta človek ne pozabi tako hitro!«

Premiril je Olgo od nog do glave, potem je pa suho dejal:

»Zdaj ste pa še mnogo zalšiti!«

Lepo dekle se je z žarečim obrazom in zastajajočim dihom priželo k plesalcu. Ko je bila pa godba tako razigrana in vznemirljiva...

»Olga, za božjo voljo!« je že nekajkrat karajoče vzkliknila njena mati.

»Samo še enkrat naokoli!« je smeje se odgovoril Ilonday.

Ko je potem prišel valček na vrsto, je deklico obstopila že cela vrsta plesalcev. Ilondayev zgled je bil predrl led. Iz Tarjanovega labora so drug za drugim prihajali k Olgi.

Olga je kakor v omotici uživala svoj trijumf. Čutila je, da je kraljica nocojšnjega plesa, in v tej zavesti je kometno in v veseljem razpoloženju oddajala svoje plesne.

Med plesom jo je večkrat zgrabila omotica; tedaj si je dejala, da bi bilo nemara pametneje, iti domov in leči v posteljo, preden bodo ljudje izvedeli, kako viharo, kako bolešno ji časih razbija srce. Toda en sam pogled na Tarjanovo dekleta ji je bil dosti, da se je iznova zavrtela.

»Vidijo naj, da se zabavam — in srce naj se!«

Pri zvokih ognjevitiga čardaša se je vrnil Ilonday od buffeta. Tam je bil spet pil; na prvi pogled se mu je videlo.

Plesal je z Olgo dolg in ognjevit čardaš. Vsi drugi pari so bili povrsti že odnehal, le ta dva sta se še vrtela in viharala pred ciganskim kapelnikom.

»Olga,« je rekel Ilonday ves zasoplen, »sicer sem zdaj malo okrogel, a vzlic temu natanko vem, kaj govorim... Zelo sladko bitje ste!«

»Gospod Ilonday, res ste ga pili!«

»Da, če bi imel tako zalo ženo, kakor ste vi — o, potem se pač nikdar ne bi opil!«

»Kaj vam pa je, gospod Ilonday?«

Spet sta se zavrtela in Olga je za trenutek naslonila svojo glavo na široka Ilondayeva pleča. Ne iz koketnosti, temveč zato, ker jo je spet prijela omotica. Mladi mož jo je trdneje priželo k sebi.

»Mati mi neprestano prigovarja, naj vendar že pripeljem ženo v hišo. Vseeno, katero, samo da je dekle zalo in zdravo... Moja mati je dobra in ljuba stara ženica...«

Olga si je z rutico zakrila usta. Spet oni rdeči madež na belem batistu. »Kri!« Prebledela je in hlastno skrila robove v nedrja. Ne morda iz strahu; da ne bi Tarjanova dekleta tega opazila. Nagnila je glavo kakor ranjena ptica in pustila, da jo je plesalec vrtel in vrtinčil.

Neki gost je takrat izpulil cigano gosli iz rok. Drugače bi se bil Ilonday še zmerom vrtel.

V buffetu sta nato sedela drug zraven drugega.

»Res da nisem čisto trezen,« je rekel Ilonday, »a vzlic temu govorim popolnoma resno z vami.«

»Kaj vam ne pride na um! Plemič in trgovčeva hči!«

»Dajte no, kakor da bi koprnel po visokorodni družini! Saj je moja dovolj gosposka... Ne, popolnoma resno govorim. Boste že jutri videli...«

Olga se je zasmejala. Obšla jo je neka živčna, koketna objestnost. Naslonila se je na stolu in rahlo zibaje glavo prisluskovala lagotnim pesmicam, ki jih ji je Ilonday požvižgaval na uho. Zdaj pa zdaj si je omočila ustnice s sektom. Očarljivo lepo je bilo to dekle, z rdečimi lisami pod velikimi očmi.

Po premoru je spet hotela plesati.

»Olga, škodovalo ti bo,« je zaskrbelo njeno mater.

»Samo še zdajle, mama — samo še enkrat edinkrat bi se hotela iz srca narajati. Vsega drugega mi zdajle ni mar.«

Spustila je z mehkim krznom obrobjeni gledališki plašč z ramen in odhitela z Ilondajem pod roko v dvorano...

V jutrnji zarji je Olga naposled prišla v posteljo. Legla je, vsa

srečna nad uspehom, a prav tako polna temnih slutenj — srečna in bolna obenem...

Lansko leto sem spet prišel v svoj rodni kraj.

Bilo je deževno, neprijetno vreme. Male hišice so se plaho in sivo stiskale okoli visokega gotskega zvonika; jaz sem pa vzlic temu šel na pokopališče, da tamkaj obiščem nekatere drage mi pokojnike.

Poleg kapelice sem uzrl novo grobnico. Ko sem se ustavil pred lepim marmornim spomenikom, je predrl topel solnčni žarek temne oblake... In uzrl sem napis:

OLGA ILONDAY DE ILONDA,

umrla v tretjem letu srečnega zakona

Ne more biti še dolgo, kar so jo spremili k večnemu počitku, zakaj v grobnici je bilo še vse polno svežih vencev. In na širokem atlasnem traku sem čisto razločno bral: »Svoji nepozabni prijateljici — Tarjanovi.«

Nad vlažnimi tuberozami na vencu je pa objestno poplesaval bel metulček, kakor bi bil duša uboge male Olge, ki se še po smrli ni mogla odreči plesanju.

Tri Roda - Rodove

Posledice

Moja sestrčna Jedrt je bila že prav od mladih let gnouja rana na telesu naše družine.

Ko ji je bilo štirinajst let, je s svojimi predznim obnašanjem zbudila pozornost majorja, ki je stanoval nam nasproti; dala se je k njemu povabiti na čaj.

S petnajstimi leti je imela že prvo razmerje, s sedemnajstimi pa otroka.

Potlej se je pogrezala čedalje globlje v blato pregrehe.

Zdaj ji je trideset let in ima dve vili v Badnu in lepo trinadstropno palačo na Dunaju.

Pastir

Debrečin je zelo prijetno, tako rekoč moderno mesto; le eno napako ima: vsako jutro ob štirih ženó svinje na pašo.

To gnanje prašičev se odigrava precej bučno; pastir trobi namreč zraven s trobento.

Ko so me premestili v debrecinsko garnizijo, je pastir vselej najdalje in najbučnejše trobil pred hišo v Kossuthovi ulici št. 4. Jaz sem pa stanoval v Kossuthovi ulici št. 4a.

Ze tretje jutro sem dal pastirja poklicati k sebi.

»Striček,« sem mu rekel, »vidite, jaz sem vojak in moram biti vsako jutro ob štirih na nogah. Ali bi bili tako prijazni in bi pod mojim oknom posebno na glas zatrobili? Za uslugo se vam bom prav rad oddolžil. Vsako jutro boste našli na okenskem zidu deset krajcarjev za svoj trud.«

Dvakrat sem res pustil desetico.

Potlej pa nič več. —

»Tako?« je rekel pastir mojemu slugi, »takšna je ta reč? Zastonj naj delam? Naj si pa gospod lajtnant le kar lepo sam trobi.«

Tako je rekel in ni od tistega dne nikoli, nikoli več zatrobil.

Kemija

V nekem kraju na jugu je gostilničar zastupil svojo ženo. Ostanke strupa so dali sodnemu kemiku v analizo. Sodni kemik je dognal, da je v strupu:

vode 91,0%
arzenika 8,7%
nekaj malega kremenove kisline.

Neki drugi kemik je imel to analizo pregledati. On je pa ugotovil:

vode 93,0%
strihnina 6,8%
nekaj malega kuhinjske soli.

Tedaj so poklicali še zdravstvenega svetnika za končno besedo. Njegovo izvedensko mnenje se je glasilo:

vode 92,0%
arzenika 8,7%
strihnina 6,8%
nekaj malega kuhinjske soli in kremenove kisline.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Svilnata nogavica

Napisal Georges Laniot

»Do svidenja drevi, Etienne,« se je Eliza poslovila od svojega moža, ko je ravro prebiral časnik. Etienne je odložil list na koleni.

»Kaj že greš?«

Prav za prav čisto nepotrebno vprašanje, ko si je njegova žena že posadila svoj ljubki klobuček na glavo in si ogrnila krznen plašč. Vrh tega si je pravkar oblačila rokavice.

»Kakor vidiš,« je odgovorila raztreseno.

»Pa tako zgodaj danes?«

»Da, celo vrslo potov imam še...«

»A vendar še nisi izpila kave!«

»Če se bom tako obirala, sploh ne bom gotova. Sicer me pa (glas ji je zvenel neprimerno, nekam visoko) skoraj gotovo ne boš pogrešal. Kadar si zatopljen v svoj časnik, ti je pač vseeno, tudi če bi bila na luni!«

»Dobro, pa ne bom več bral. Odloži klobuk, da se kaj pomeniva.«

Drobna brazda se zareže Elizi obkraj ust in z glasom, ki je razločno izdajal nestrpnost, reče: »Saj pač ni več vredno. Ali ne greš mar koj v pisarno?«

»Ravno zato, počakaj malo, pa te bom malo spremil... V katero smer greš?«

»Ni je smešnejše stvari od moža, ki spremlja svojo ženo pri gospodinjskem nakupovanju. Menda vendar nočeš, da bi gledala v tebi nekakega psička, ki mora človek nanj paziti pri slehernem koraku?«

»Ne, rajši že nevšečnega soploga.«

»Ti znaš človeka res razdražiti... Drugače si pa prav prijeten človek!« se pošali mlada žena in se skloni k možu ter mu pritisne poljub na čelo. »Nu, menda nisi več srdit? Zdaj me pa pusti, da odhitim...«

In že je pri vratih. Nagla kretanja, s katero se je obrnila, je nekoliko vzvalovila njeno krilo. In tako je Etienne imel priliko, zagledati na njeni desri svilnati nogavici majhen razpor.

Res, bog ve kaj to ravno ni, toda Etienne se je v šoli svojega zakona že marsičesa naučil in ve, da za svilnato nogavico ni pogubnejše reči kakor strgana nit. Ze je hotel poklicati Elizo nazaj, a ker se ji je tako mudilo, je ni maral več zadrževati. Vzdihnil je — saj je še predobro poznal takele večje in manjše muhe svojeglave žene — in se spet zatopil v branje.

Toda njegove misli so bile drugod. Ni se mogel zbrati. Živčno je zmečkal časnik in ga vrget v kot. Le kaj ima Eliza zadnje čase toliko opravkov po mestu! Ves ljubbi božji dan je na nogah in hiti iz enega konca mesta v drugega. Neki notranji nemir jo goni, da nima obstanke doma. In ko se zvečer vrne, je vsa spehana in ubita in pripoveduje o vseh mogočih nakupih, o poskušajah pri šivilji in o popoldanskih čajankah.

Nocojšnji večer se nič ne razlikuje od prejšnjih. Etienne se je bil ravno dobro vrnil iz pisarne, ko se prikaže Eliza, vsa zasopljena, z bliskajočimi se očmi in temno rdeča v obraz.

»Dober večer, dragi!« zagostoli.

»Joj, koliko sem danes spet imela potov! Kaj pa tako imenitno diši? Potabila sem že, kaj sem naročila za večerjo. Ne, ta poskušnja moje nove višnjeve obleke me je čisto ubila! Pomisli, cele tri ure! Pa ti, Etienne, kaj si pa ti počel? Povej kaj!«

Kakor vrtnec se smuka mlada žena vročično po sobi sem in tja, vrže sém rokavice, tja torbico in na mizo klobuk. In pri tem venomer govori in skače s tega predmeta na onega. Etiennev molk jo začinja vznemirjati.

»Kaj ti je prav za prav? Ali je mar strela udarila vate?«

Da, kakor bi bila strela udarila vanj, sedi Etienne nepremično in nemo. Malo prej, ko je tjavendan opazoval svojo ženo, je bil opazil, da se je razpor zelo povečal in da se zdaj nahaja na levi nogavici.

»Ali ti mar ni dobro?« sili Eliza v svojega moža.

»Da... nič prav dobro se ne počutim. Prosim te, nikar se mi toliko ne smukaj...«

Čisto meharično govori, tjavendan, ne da bi prav vedel, kaj. Vse njegove misli so uprte samo v eno točko. Ali se ne moti? Ali je bila Elizina nogavica res raztrgana, ko je šla z doma? Njeno naglo smukanje sem in tja ga je utegnulo zmotiti. Če je pa prav videl, kako naj si potem pojasni, da si je Eliza med potjo preobula nogavice? Morda pri šivilji, se domisli. Toda ali mora dama, če pomerja obleko, tudi nogavice sezuti?

Čedalje bolj vroče gori Etiennev obraz in vendar mu je, kakor bi ga mrzilo. Kri v njegovih senčah razbija in kuje.

»Zdi se mi, dragec, da boš hripavo dobil!« reče žena v skrbeh.

»Lezi v posteljo, pa ti bom napravila vroč čaj z rumom.«

Ali je Elizino sočutje pristno, ali mu pa le komedijo igra? Ali je res nežnočutna, vdana mu zakonska žena, vsa očarljiva in živahna, čeprav nekoliko ricemurna in veseljaška — ali pa...

»Nikar toliko ne onegavi,« odgovori mož. »Nič hudega mi ni, samo teka nimam in ne bom nič jedel.«

»Da, prav imaš, res je bolje, če je človek oprezen,« mu pritrdi Eliza. Ni videti, da bi jo bilo preveč užalostilo, ko bo sama večerjala. Zato pa v Etiennevem srečutolu bolj gloda ljubosumnost, žgoča in grizoča ljubosumnost.

Vso noč ni zatisnil oči. Vročično se je premelaval po postelji, medtem je pa Eliza mirno spala. Globoko in trdno... Spanje nedolžnosti... ali pa samo utrujenosti. Ali naj jo prebudi, čisto nepričakovano obsuje z vprašanji, da jo bo zmedel in ji izmamil priznanje? Ne upa se. Preveč jo je ljubil in še zdaj preveč visi na njej z ljubeznijo, ki jo dvomi delajo še neizmernejšo.

Nekaj dni nato se Eliza po kosilu spet skloni k svojemu možu in se nežno poslovi:

»Do svidenja drevi, dragi!« In ne da bi čakala njegovega odgovora, zavije k vratom. Toda Etienne jo poslednji trenutek osorno pokliče nazaj.

Vsa osupla se obrne, ne vedoč, da so bile njegove ostre oči uzrle na njeni levi svilnati nogavici komaj viden razparan šiv. Spet bo odšla z doma, neskrbna, z nasmehom na obrazu — in bo morda na povratku nič hudega ne sluteč spet nosila dokaz svoje krivde, svojo lastno obsodbo na lepo oblikovani nogi. Etienne se zgrozi. V duhu že vidi neogibne posledice: ločitev, sramoto, tragedijo...

»Kaj se je pa zgodilo, za božjo voljo?« vpraša, ne da bi si znala razložiti njegov nenadni srd.

Hripavo odgovori mož: »Ne razumem, da se elegantna in dobro vzgojena žena kakor si ti, ne sramuje hoditi okoli z raztrganimi nogavicami... Pri priči ni imaš obleke druge nogavice... Razumela?«

Eliza se oddahne: »Ti moj ljub Bog, to je vse, kar si mi imel povedati?« Zato pa vendar ni treba človeka tako prestrašiti!

Zimski sport

»Hej, gospodična, brž se odločite, na levo ali na desno — drugače vaše hlače tega ne bodo prenesle!« (Miroir du Monde, Pariz)

50:25

V Parizu se je poročil slavni francoski gledališki igralec in dramatik Sacha Guitry. Vzel je svojo partnerko Jacquellino Delubacovo. Njemu je 50 let, njej pa 25. Duboviti Francoz je pri tej priliki dejal: »Ona je res moja polovica.« Naša slika kaže novi zakonski par.

Dobra roba se hvali sama,

zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

NAŠI BRALCI PIŠEJO

Dopisi iz vrst naših naročnikov in bralcev in naši odgovori

Velečenjeni gospod urednik Haka!

Vabite me na debato! Res mnogo bi se dalo še povedati o zanimivem problemu, ki ste ga našli pod rubriko »Njene sanje«.

Toda mnogo je tudi razlogov, ki mi žal branijo, sprejeti vaše ljubeznivo povabilo za slaščičarno.

Eden prvih razlogov je ta, da so se mi slaščičarne hudo, hudo zamerile. Saj vam lahko povem zakaj, če ne boste preveč zehali ob mojem pripovedovanju. Takole je bilo:

Čitala sem pred par meseci o čudovitih samovzgojni metodi. Namreč tak, da se človek odvadi neke slabosti na ta način, da jo v toliki meri obnavlja, dokler se mu ne pristudi. Samoprenagovanje ni namreč nič vredno po tej metodi, kajti ono nam vse mogoče želje le še stopnjuje. Tako pravi tisti (pseudo-) filozof, da se skušnjav ni treba ogibati, kajti če jih skušamo s silo zatreti, tedaj podzvestno rasejo v ogromne dimenzije, da jih potem ni mogoče več ukrotiti in planejo kot hudourniki na dan ter napravijo še večjo škodo, kot bi jo od začetka. Če na primer človek zatre sebi željo, da bi oklofutal ljubega bližnjega, se ta misel podzvestno tako razbohoti v njem, da lahko postane ubijalec.

Zato je treba tej skušnjavi takoj v začetku ugoditi, dokler še ni velika, in le na ta način se je trajno iznebi. Sicer ne vem, kako bi se ta metoda obnesla pri različnih človeških slabostih — dvomim da bi bilo vselej varno, preizkusiti jo.

No, jaz sem jo preizkusila v slaščičarni. Moja velika slabost so bile kremne rezine. Pa sem zavila okrog prvega v mesecu v sladki hram in naročila kar šest kosov kremovih rezin.

In verjemite, res je pomagalo! Ubogi želodec si jih ni več pozelel. — Sicer pa svetujem, da se ne bavi preveč s to prekleto metodo!

No, prišla je pa še druga nadloga! Konec februarja so se mi iz vseh mogočih izločb smejali krofi, majhni in veliki, lepo zarjaveli in zlatorumeni, napihnjeni ko baloni in vrtli ko pojemajoči Zeppelini — skratka, jele so me boleti oči in kak učeni zdravnik bi postavil diagnozo: ocularii crophosi.

Kajti moja denarnica je napovedala bankrot.

To me je pa že tako strašansko razjezilo, da sem dejala v začetku marca: »Ne boste me več trpinčili, prešmentani krofi. Preje niste hoteli vi do mene, zdaj vas pa jaz kategorično odklanjam.« Stopila sem v slaščičarno Petriček na Aleksandrovi cesti, tam kjer imajo znamenit balkon, na katerega se človek vzpenja lepše kakor na Ljubljanski grad. Tudi razgled je časih zanimiv, le bati se je, da kakšen dolgin z butico ne prodre skozi strop.

Torej tam v tisti sladki prodajalni sem prezirno pogledala preko krofov in si vzela lep kos čokoladne torte. Menda pa sem bila bolj zaverovana vanjo kot v stopnice, kajti sredi vzpenjanja je dejalo: bums — štrlink — link in jaz in torta sva lepo pridržali v slaščičarno. Na srečo ni bilo gledalcev! Tako so se mi zamerile slaščičarne. Sicer pa: resna debata in slaščice! To vendar ne gre skupaj! Ali bi slaščice izgubile sladkost, ali bi pa najina debata postala sladka, kaj pravite?

Da je Vaše srce kot pišete, oddano »Družinskemu tedniku« (samo, hm, hm!) me sicer ne moti, saj je moje, čeprav neodano, precej zakrknjeno in ledeno. Vendar pa je baje pomlad nevarna! (Tako namreč drugi pravijo!)

In ker ste, sodeč po Vaši nepristranski objektivnosti do nas zastopnic drugega spola, zelo ljubeznivi in simpatični mož, obstoji le nevarnost, da se prikrađe kak topel solnčen žarek iz Vaših oči (črnihi, rjavih ali modrihi?) in vznemiri moje srce, ki se že precej dolgo kar dobro počuti v svojem zimskem spanju.

Kočno Vi novinarji hitro izrabite naše besede in jih napišete, tak plebejec, kot sem jaz, pa ne more tako hitro zbrati modrih stavkov in kaj lahko katero napačno blekne.

Vidite, polno je razlogov proti in res ne vem, kaj bi storila. Marjetice na polju tudi še ne rasejo, da bi jih vprašala: »Bi, ne bi?«

Morda pa boste našli spet kakšno debato v »Družinskem tedniku«, tedaj me pa le povabite na persni dvoboj. Če se do tedaj moje orojce ne skrha! Pristrčno Vas pozdravlja

Gorenjka

Cenjeni g. urednik!

Ko čitam v Vaši rubriki »Njene sanje«, se kar čudim, da je naenkrat toliko gospodičen, katere se imajo toliko pritožiti. Zato mi dovolite, da tudi jaz kot možki napišem par besed.

Doma sem v centru mesta in vem, kakšna velika razlika je med mestni in podeželskimi gospodičami. Mestna gospodična se nosi ošabno, ne pozna ljubezni in hodi po promenadi, kakor da je bog. Kaj ji pomaga, da je lepa in zala, ko pa je njena duša

ohola! Take so mestne, zato jih je pa tudi toliko samskih.

Zdaj pa poglejmo dekle z dežele. Popolnoma drugačno čustvo goji do fantov. Od jutra do večera dela zdaj tu, zdaj tam in se ne utegne ukvarjati z mislimi ljubezni; samo nedeljo ima na razpolago zase. In verjemite mi, gospodične, da ima fant mnogo rajši gospodično z dežele, kakor pa mestne. Ker so te mnogo lepše, ne sicer po obleki; le poglejte dekle, ki je z dežele doma, kako lepo kožo ima na obrazu in razvito postavo, da mnogokrat mestno dekle zaseneči. Zakaj?

Dekle z dežele ne pozna šminke, ne pudra in sličnih lepotil, zadovoljna je s tem, kar ji je podarila narava. Le pomislite ve, mestna dekleta, posebno ve študentke, koliko tisoč in tisoč dinarjev gre samo za ta luksuz.

Seveda se mi smeje, a če kaj utesnete, sedite in dobro premislite, ali imam prav ali ne. Koliko je mestnih deklet, ki ne znajo niti kave skuhati ne gumba prišiti.

Vem, da mi boste ta članek zamerile, a ker se ni dozda še nihče oglašal, da bi malo pokazal mestna dekleta, sem se pa jaz. Če se čuti katera gospodična užaljena, naj se pritoži, pa ji bom dal za odgovor še mnogo, mnogo takšnih resničnih o njih.

Relly

Spoštovani gospod urednik!

Kot zvesta bralka »Družinskega tednika« sem si tudi jaz dovolila, da pripomnim »Njenim sanjam« par besed.

sed. Prav za majhen kotiček se priporočam, saj ne bom predolga.

Zelo me veseli, gospod urednik, da ste niste ukinili člankov »Njene sanje«, kajti v njih vidimo, da so še iskrene in nepokvarjene duše na svetu in da lahko potem tega lista razkrijejo svoje srce in si s tem olajšajo svojo bol. Mnogokrat z žalostjo v srcu mislim na one, ki jim usoda ni

Vsako od nas lahko
pispeva k izboljšanju
in razširjenju
Družinskega tednika
Če ne drugače, s tem
da pridobi vsaj enega
novega naročnika

naklonila kar si žele. Je pač tako na svetu, da se nekatere nikakor ne srečajo z moškimi »junakom«, ki bi mu smele zaupati vse tajnosti svojega življenja.

Kaj pa jaz, si boste mislili? Ah, tudi jaz nisem rojena pod ono zvezdo, da bi se lahko prištevala k srečnim! Da pa boste razumeli, zakaj tako pišem, vam hočem v par besedah popisati svoje življenje.

Iz otroških let se ne spomnim več mnogo. Z dobrim izpričevalom sem dovršila ljudsko šolo, da bi šla pa dalje, nam gnotne razmere niso dopuščale. Morala sem ostati doma in prijeti za vsako delo, ki mi je prišlo pod roke.

Bilo mi je še sedemnajst let, ko sem se že zaljubila. V trenutku ko sem pogledala v njegove globoke, črne oči, sem nekaj začutila — njegov odkritosrčni pogled mi je vse povedal. Vzplamtela je čista, idealna ljubezen, ki ji ni bilo zapreke, da bi jo ovirala. Oh, kako me zabolj, kadar se spomnim, da bi naju letos že družila zakonska vez. Toda nemila usoda je hotela drugače. Kruta smrt ga mi je iztrgala in ne bom ga videla nikdar več! Ah, vse moje sanje in upi so se izpremenili v neskončno bolešč. In sedaj sem sama, tako sama...

Ne bo mi lahko pozabiti ta težki udarec, vendar se bom mirno udala v usodo, prepričana, da je moralo tako biti! Čas zaceli vse rane, pravi jo in tako bom tudi jaz čakala, upala, morda zaslje še kdaj solnce sreče v moje življenje?...

Ah, saj bo kmalu prišla težko pričakovana pomlad in z njo lepi dnevi, ko se zbudi vsa narava... In takrat bom šla na lepe Kamniške planine in si tam vsaj za par ur utešila svojo bol!

Vsem cenjenim čitateljem in g. »Haki« pošiljam prav lepe pozdrave! Listu želim mnogo uspeha in še več naročnikov!

Rozika

Naše vrle gospodinje perejo perilo vedno le z Zlatorog-ovim milom ali pa z Zlatorog-ovimi terpeninovim milom; volnene in svilene stvari pa z Zlatorog-ovimi luskami, ker dobro vedo, da ima obilna Zlatorog-ovih izdelkov izredno čistilno moč. Dobroto Zlatorog-ovih izdelkov naše pridne gospodinje dobro poznajo in zato trdijo vsevpriek: »Zlatorog milo da belo perilo!« — Zahtevajte pri svojem trgovcu vedno izrečno le Zatorog-ovo milo!

Moskovski šahovski turnir

V 17. kolu je Pirc nemiziral s Stahlbergom, Lilienthal s Botvini-
kom, Capablanca je porazil Menšikov, Rabinovič pa Löwenfisch. Lisic-
in je remiziral z Laskerjem, Kan je
zmagal nad Ragozinom, Alatorcev pa
nad Čehoverjem. Bogatirčuk je remi-
ziral z Goglidzejem. Partiji Spiel-
mann-Romanovskij in Flohr-Rjumin
še nista dokončani. — Stanje po
17. kolu: Botvinič 12, Flohr 11½
(1), Lasker 11. Pirc je s 6½ točke
in 1 visoko partijo na 17. mestu. Za
njim so le še Ukrajinec Bogatirčuk
s 6½, Rus Čehover s 5 in Menšikova
z 1½ točke.

V 18. kolu je Bogatirčuk zmagal
nad Lisicinom, Stahlberg pa nad Men-
šikovo. Neodločeno so se končale igre
Capablanca-Romanovskij, Spielmann-
Löwenfisch, Flohr-Botvinič in Pirc-
Kan, Rjumin je premagal Rabinoviča,
Goglidze pa Čehoverja. Partiji Ala-
torcev-Lilienthal in Ragozin-Lasker še
nista doigrani. — Stanje po 18.
kolu: Botvinič 12½, Flohr 12 (1),
Lasker 11 (1), Capablanca 11. Pirc
je s 7 točkami in 1 prekinjeno partijo
zdrknil na 18. mesto. Bogatirčuk ga
je prehitel za ½ točke.

V sredo so odigrali prekinjene igre.
Spielmann je porazil Romanovskega,
Lasker je remiziral proti Ragozinu,
prav tako neodločeno sta se končali
partiji Alatorcev-Lilienthal in Flohr-
Rjumin. Lisic in je premagal Kana,
proti Piru je pa vključ boljši po-
ziciji dosegel samo remis. — Sta-
nje: Botvinič in Flohr 12½,
Lasker 11½, Capablanca 11, Löwen-
fisch in Spielmann 10½. Pirc se je
malo opomogel: ima 7½ točke in deli
z Bogatirčukom 17. in 18. mesto.

V četrtek so odigrali poslednje ko-
lo. Botvinič in Flor sta remizi-
rala, oni z Rabinovičem, ta z Alato-
rcev, ter tako postala skupna zma-
govalca turnirja, oba s 13 točkami.
Lasker je premagal Pirc in dose-
gel tretje mesto z 12½ točke, Capa-
blanca pa Löwenfisch in si z 12 toč-
kami zagotovil 4. mesto. Partije Spiel-
mann-Rjumin, Lilienthal-Goglidze,
Čehover-Lisic in Bogatirčuk-Ragozin
so se končale remis. Romanovskij je
premagal Menšikovo. — Naš Pirc je
s 7½ točke ostal na 18. mestu, za njim
sta le še Rus Čehover (5½) in sve-
tovna prvakinja Menšikova (1½).
Botvinič je Rus, po poklicu inženjer,
in ima šele 24 let. Le tri leta starejši
od njega je Flohr, po rodu Poljak,
po državljanstvu Čehoslovak. Pravi
zmagovalac turnirja je pa dr. Lasker,
25 let svetovni prvak, 67 letni nem-
ški šampion, ki pa živi zdaj kot
emigrant v Londonu. Čeprav skoraj
trikrat starejši od Botviniča, ni iz-
gubil nobene partije (Botvinič 2), v
posebno zadoščenje mu je pa lahko,
da je porazil svojega naslednika na
šahovskem prestolu Capablance in ga
pustil za pol točke za seboj.

Nekaj dni po zatrtju upora na Gr-
škem in tragičnem epilogu kariere
71 letnega nekdanjega četa grške
domovine, Eleutheria Venizela, so
na Dunaju obsodili avstrijskega »hof-
ratskega« revolucionarja, dr. Antona
Rintelena, bivšega štajerskega dežel-
nega glavarja in nekdanjega avstrijs-
kega poslanika v Rimu, takisto mo-
ža zrelih let (59). Dokazali so mu so-
udeležbo pri lanskem julijemskim hitler-
jevskem prevratu na Dunaju in ga
obsodili na dosmrtno ječo.

Manj vreden človek. V Nürnbergu
so se te dni vršile rokoborbe. Udele-
ževal se jih je tudi neki črnc, eden
izmed redkih rokoborcev, ki ni doži-
vel na prireditvi še nobenega poraza.
Morda je bilo to vzrok, da mu je na-
rodno-socialistični funkcionar Julius
Streicher, tisti ki vodi med vsemi
hitlerjevci najbolj ogorčeno borbo zo-
per žide — prepovedal nadaljnjo ude-
ležbo pri rokoborbah, češ da je »za
Nemca« plemenska sramota gledati boj
med belcem in črncem...

Se nadaljuje na 8. strani

Karin Hardt igra glavno vlogo v novem filmu Ufo »Nespametna devica«.

Tisoč najlepših deklet v enem filmu

V Paramountovem filmu »Skriv-
nosti varietéja«, ki se dogaja na
odru in za kulisiami nekega vele-
mestnega varietéja, nastopa poleg
glavnih junakov Victorja Mc La-
glena, slavnega svetovnega peveca
Carla Brissona, Duka Ellingtona,
Kitty Carlislove, Gertrude Micha-
elove, Jacka Oakieja še tisoč naj-
lepših deklet, ki so jih izbrali na
nekem nalašč za to prirejenem le-
potnem tekmovanju.

Film je vsebinsko močno razgi-
ban, dejanje je veselo in dramati-

sko hkratu, polno petja in godbe,
pleši so poskočni in zaokroženi.

Constance Bennett

S filmsko družbo Metro-Gold-
wyn-Mayer je sklenila Constance
Bennett pogodbo za filmanje zna-
nega romana »Po uradnih urah«.
Roman sam je žel po vsej Ameri-
ki splošno priznanje.

Pravijo, da bo Clark Gable Con-
stancin partner. Obeta se nam
dvojen užitek.

Iz letovišča

»Zakaj pa pišete razglednico Men-
cejevim? Ali niste mar sprti?«
»Seveda smo! Zato naj se pa tudi
jeze, ko bodo videli, da smo šli letos
na riviero!«

Filmski drobiž

Te dni bodo v Hollywoodu dovršili
komedijo »Nočno življenje bogov«.
Film nam bo pokazal življenje nekega
učenjaka, ki je iznašel čarobno sred-
stvo, s katerim okamenji ljudi, kame-
nite kipe pa oživilja. Zaradi svoje iz-
najdbe je pretrpel marsikatero gren-
ko, kajti Olimpijci mu niso dali več
miru.

Film je režiral L. Sherman.

Primerjajte

ceno in kakovost našega blaga, od-
ločili se boste za nakup zimskega plašča in perila pri trdkki

Drago Gorup & Co.

LJUBLJANA, Tyrševa cesta 14 (Dunajska cesta)

Za god in praznik mati dobro ve,
otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!

4. nadaljevanje

Jean se je opotekel, kakor bi bil pijan. Bil je že pri vratih, ko ga je Kreuger še enkrat poklical nazaj.

»Med nama, Jean; ali ni moja hči neznosna? Mislim, da vam dela mnogo preglavic.«

Rus se je nehoti nasmehnil. Toda vprašanje mu je prišlo preveč nepričakovano, da bi znal kaj pametnega nanj odgovoriti.

»Gospodična je zelo ljubezniva,« je dejal čez nekaj časa.

»Na žalost je pomanjkljivo vzgojena in to izrablja, kjer le more.«

»Potem že rajši rečimo,« se je nasmehnil mladi mož, »da je prelesto pomanjkljivo vzgojena; tega ji pa človek res ne more preveč zameriti.«

Očetu se je zjasnil obraz. Stopil je k soferju in ga prijateljsko potrepal po ramenu.

»Zadovoljen sem z vami, Jean. Zato bi me bolelo, če bi še zmerom kuhali zamero proti tej pokvarjenki... Zakaj sproti je bilo res malo prehudo, kar je z vami napravila.«

Ko je Jean ostal sam v veži, je storil prav tako kakor eno uro poprej Suzana. Ustavil se je in se zamislil.

»Saj to ne more biti resnica, takšna sreča: pet tisoč kron na mesec!«

A tisti mah mu je prišla Suzana na um.

»Ona je tista, ki je pregovorila svojega očeta... Mogoče je celo samo sebe očrnila, kdo ve! Gotovo je le to, da je znala tako napraviti, da sem vendarle vzel njen denar.«

Njegove oči niso bile več tako trde; prizanesljivost je zasijala v njih.

»Da, našla je način, da sem moral vzeti njen denar... in ne najslabšega... skoraj bi rekel, prav sprejemljiv način!«

Ravno se je vrnil v garažo, ko se je prikazala Suzana.

»Danes ste pa nekam pozni, Jean?«

»Oprostite, gospodična, pobrigal sem se za tisto, kar ste mi naročili, in pri tem sem se bolj zamudil, kakor sem mislil.«

»Imate kakšne novice?«

»Se ne, toda v osem in štiri-desetih urah mislim, da se bo stvar kako uredila.«

»Lepo,« je pokimala in mu velela, naj jo pelje k jezuitom. Toda v cerkvi je ostala komaj pet minut, potlej se je pa dala odpeljati spet domov. Saj ima kneževsko plačo, si je dejala sama pri sebi. Zato lahko prenaša njeno muhavost.

Toda Rus se danes ni srdil, čeprav je videl, kako se njegova gospodarica trudi, da mu da okusiti svojo voljo.

Ko ji je pomagal iz voza, se je napol resno, napol šalivo priklonil pred njo.

»Hvala vam, gospodična.«

»Hvala? Zakaj?«

»Za ljubeznivo pozornost vašega očeta.«

»Aha! Da, pravil mi je nekaj...«

»Hvala lepa tudi vam za plemenito priporočilo.«

Na slepo srečo je to rekel, trdno prepričan, da se ne moti. Ne vedo, kako je njen oče opravil svojo nalogo, se Suzana ni upala odkrito tajiti.

»Da, hotel se vam je oddolžiti, pa sem mu svetovala...«

»Slutil sem,« se je nasmehnil.

»Toda vedeti morate, da me ni maral prav poslušati: rekla sem mu, naj vam da milijon, ali dvajset milijonov, ali petdeset, kaj vam, koliko! Po vaši zaslugi se mi ri v nevihti nič hudega zgodilo, in vaši hladnokrvnosti gre hvala, da sem se varno pripeljala domov. Ali ni to vredno celega premoženja?«

»Mislim, da se izvolite norčevati!« je odvrnil, čuteč, kako vstaja v njem užaljen ponos.

»Nikakor ne. Samo prav dobro sem si zapomnila vaše besede: življenje hčere mojega očeta nima prodajne cene... ali bolje, neprepeljivo je! Morala sem zastaviti vso svojo zgovornost, da sem očetu to stvar razložila. Ali mi verjame, da se mi je smejal v obraz? Ni me razumel!«

»Verjamem.«

Težko mu je bilo ohraniti resnost. Dobro je čutil, kako si ga hoče privoščiti, toda misel, da je sama pri sebi prerezala njegovo

V naročju sreče • roman

PO FRANCOŠCINI • PRIREDIL • L. A.

predvčerajšnje besede, ga je navdala z nekim veseljem.

»Nu,« je vprašala, »ali vam je oče izplačal milijon?«

Sam ni vedel, kako mu je ušel zlobni odgovor.

»Ne. Temveč mi je kakor v pravljičah ponudil roko vaše sestre, jaz sem jo pa hvaležno odklonil.«

Suzana ga je široko pogledala.

»Saj sestre sploh nimam!«

»Jaz sem pa čisto mislil, da jo imate.«

Pogledala ga je in oči so se ji razširile od strmenja: spoznala je, da zbija šale na njen ročaj. Že ga je hotela ošabno zavrniti, tedaj je pa videla, kako je on miren in da se ji smehlja. Začutila je, da bi se samo osmešila, če bi njegovo šalo vzela zares.

»Zelo pametno ste naredili, da ste odklonili,« je zato odgovorila in se po sili nasmehnila.

»Vaše priznanje mi je v čast.«

»Kajti dan današnji kraljice nič več ne jemljejo pastirjev.«

»To je časih za pastirje prava sreča.«

Njene črne oči so se zablistale.

»Najbrže mislite, da je vaš odgovor Bog ve kako pameten in vljuden?«

Zasmejal se je na glas.

»Ne, nezmisljen je kakor vse, kar zdajle govorim — posebno za tistega, ki pozna moj nepremagljivi odpor zoper ženitev.«

Suzanina jeza je tisti mah splahnela. Poslednje soferjeve besede so zbudile njeno pozornost.

»Kaj mar niste poročeni?«

»Kaj šele?«

»Torej ste še... popoln samec?«

»In še nepopravljiv povrh!«

»In vendar sem morala nekje slišati, da živite z neko žensko.«

»To bo zmotilo,« je odkimal. »Popolnoma sam sem.«

»Tudi so vas že videli z neko mlado damo, zelo lepo in zelo gosposko.«

Govorila je na slepo srečo, kar ji je prišlo na um, zanašaje se, da utegne tako izvedeti resnico.

Na Rusovem obrazu se je zarisalo začudenje. Nikakor se ni mogel spomniti, s katero mlado damo so ga neki utegnili videti. Po kratkem premišljevanju je odgovoril:

»Sicer ne morem trditi, da nikoli ne bi bil v ženski družbi, toda lahko se zanesete, da še nobene ženske nisem vpletal v narčje o svoji bodočnosti.«

»Aha — pastir torej čaka kraljico, da mu pomigne k sebi?«

»Morala bi biti že vrazje lepa, da bi me uklenila... Rekel sem vam, da želim biti popolnoma neodvisen.«

»Dajte no! Lepa ženska... in še bogata povrh,« je rekla Suzana, sama ne vedoč, kateri vrag ji polaga take besede na jezik.

Nehote je vztrepetal. Kaj pomeni to namigavanje?

»Mislim, da bi bilo bolje, če bi rajši jaz dvignil pastirico k sebi.«

»Nu, želim vam pri tem opravičilo mnogo sreče in zadovoljstva.«

Za trenutek so se njune oči srečale. Instinktivno sta začutila, da pripadata dvema popolnoma nasprotnima si svetovoma.

Ona je prva prekršila molk.

»Čas bo za kosilo. Popoldne vam dam prosto; danes nisem nikamor namenjena.«

In kakor da bi ji vrag, ki jo je gнал v ta razgovor, še zmerom ne dal miru, je koketno dodala:

»Dreči bo pri nas velik sprejem; oče me misli predstaviti eni izmed najboljših partij, kar jih premore svet.«

Senca je legla na soferjev obraz in prepodila bežni usmev na njem.

»Bogataš?... Želel bi vam vendarle zraven tudi nekoliko sreče, gospodična,« je tiho dejal.

In v tej preprosti želji je bilo

toliko iskrenosti, da je deklica odšla z nenadno otožnostjo v sreu, kakor da bi bilo vse okoli nje iznenada utonilo v mrak.

»Sreča!«

Saj jo čaka neizmerno bogastvo! Ali si ne bo mogla s tem denarjem kupiti vse, kar si bo le pozelela?

Toda otožnost ni več izginila iz njenega srca.

Da, vse si bo lahko kupila... vse česar si človek poželi za denar... a srečo? Srečo?...

Kakor bi jo bil blisk prešinil, jo je obšlo grenko spoznanje: sreče si ne bo mogla nikdar kupiti, zakaj to je edino na svetu, kar se ne da plačati z denarjem!

In Suzana se je nenadoma začutila strašno siromašno v razkošnih milijonarskih sobanah... nesrečnejšo od svoje najzadnje služkinje, katere srebrni smeh ji je časih iz poselskih sob udaril na uho.

X

Prejšnji večer je Suzana vprašala svojega soferja:

»Ali znate jahati, Jean?«

»Da, gospodična.«

»Dobro ali slabo?«

»Prej dobro ko slabo.«

»Mislim, da sem si. Tudi Molly mi je včeraj rekla, da prav gotovo znate... Že po vašem obrazu sem si rekla, da ste jahač.«

Jean se je nasmehnil.

»Jaz bi pa mislil, da se takšna reč presodi po nogah,« je menil nekam porogljivo.

Nujna naročila se takoj izvršujejo!

»Ideal«
Kongresni trg 3
kemično čiščenje,
barvanje in svetlokanje

»Prav imate, nerodno sem se izrazila. Hotela sem reči, da imate sportno zunanost.«

Malo je prestala, potem je pa povzela:

»Ali bi imeli kaj proti temu, če bi vas prosila, da bi jutraj malo jahali z menoj na izprehod? V maju smo in zdaj postaja prijetno v gozdu.«

»Če res želite, gospodična, izvolite razpolagati z menoj...«

Pritrdilo mu ni šlo ravno gladko z jezika. Izpraševal se je, kaj bo k temu rekel gospod Kreuger.

»Mogoče bi bilo prav, če vprašate še gospoda očeta,« si je dovolil pripomniti.

»O, papa je zmerom mojega mnenja.«

»Pa bi bilo vendarle bolje.«

»Zakaj?«

»Ker me je gospod Kreuger najel za soferja. Mislim, da mu ne bo preveč po volji, če me na lepem zagleda na konju.«

Sam pri sebi si je dejal, da se tudi za Suzano nič kaj ne spodobi, da bi ji bil za kavalirja mož, ki je pri njej v službi.

Toda Suzana je popolnoma hladnokrvno odgovorila:

»Kaj pa mislite, da naj ima moj oče proti temu? Glavno je, da sem jaz zadovoljna, vsega drugega mu ni mar.«

»Tudi prav,« je mladi Rus sam pri sebi skomignil z rameni. »Saj nisem za to plačan, da ji bom pravil, kaj se takile gospodični spodobijo in kaj ne. Čemu naj bi bil bolj papeški ko papež sam?«

»Torej velja, Jean? Še nocoj pojdet v jahalnico, tam so naši konji, in si enega še zase izbere. Konjarju pa recite, naj ju oeseda za jutri jutraj. Dobiva se ob sedmih tu; namen imam napraviti dolg izprehod. Upam, da boste točni!«

»Kakor želite, gospodična.«

In tako se je zgodilo, da je prišel tisto jutro mladi Rus pred

hišo na Vaclavovem trgu v jahalni obleki z dokolenkami, z okroglo prirezanim suknjičem in mehki škornji. Jahalna obleka se mu je posebno lepo podala.

Ceprav je Suzana drugače rada poležala, je bila to jutro neverjetno točna.

Prišla je v jahalnih hlačah z dolgim suknjičem; ker je bila visoke postave, se je zdela v tem kostumu še mnogo vitkejša.

Jean jo je že čakal pred vrati z obema konjema na uzdah. Ko jo je zagledal, kar ni mogel odtrgati oči od nje, tako elegantna je bila mlada milijonarka v jahalni obleki. Z mehkim klobučkom na glavi, s svojimi velikimi črnimi očmi in temnimi, za ušesa počesanimi lasmi je bila res ljubko dekle.

Zapenja se si rokavico je opazovala svojega tovariša. Njene vane oči so tisti mah ugotovile brezhibnost njegove jahalne obleke. Toda ravno ta brezhibnost jo je zbodla. S koncem svojega bica se je doteknila suknjiča mladega moža.

»Tole boste morali odložiti, drugo naj bi že bilo... Naročite, naj vam prinese telovnik.«

Sofer je komaj vidno zardel.

»Telovnik, kakor jih nosijo konjarji?«

»Zdi se mi...«

Toda on jo je presekal:

»Slabo se vam zdi, gospodična. Moj poklic je soferski in ne gre, da bi nosil livrejo vaših konjarjev.«

Glas mu je malce drhtel: videlo se je, kako se trudi, da ostane miren.

Toda ona tega ni hotela opaziti. Že nekaj časa, od one nevihte, sta bila zaprti vsak vase: ona v ošabnost visokorodne dame, on pa v brezhibno vljudnost, meječo malone na sovražnost. Suzana je bila zato kar vesela, ko se ji je ponudila priložnost, da poniža svojega soferja.

Kakor da ne bi bila prav razumela njegovega ugovora, je prezirljivo menila:

»Pa vzemite kaj drugega, če vam naša konjarska livreja ni všeč. Našli boste telovnikov in jopičev, kolikor boste le hoteli, v vseh mogočih barvah.«

»Oprostite, gospodična, bojim se, da ste me krivo razumeli. Če želite, da vas spremljam na izprehodu, bom oblečen, kakor se za takšnega spremljevalca spodobi, ne pa kakor sluga.«

»A če vas v takšni obleki ne maram?«

»Ne zamerite, gospodična, potem moram ostati, kjer sem.«

»Prav,« je zategnila z ledenim glasom. »Pomagajte mi v sedlo.«

Sklonil je koleno in ji podal sklenjeni dlani. Suzana se je ročno pogrnala na konja.

»Ste pripravljeni?« je vprašala prav tako ledeno in pokazala z bicom na drugega konja.

»Želite, da grem vkljub temu z vami?« je vprašal.

»Menda, ko nimam druge izbere.«

»Ako zavijete mimo jahalnice, boste našli dosti hlapecv, ki vam bodo rade volje na razpolago.«

»Ne. Kot hlapec mi vi zadoščate.«

»Najlepša hvala!«

Ko sta bila na cesti, je pogrnala naprej. »Jahajte za dobro konjsko dolžino za menoj,« mu je suho velela.

Mislila je, da ga je užalila, v resnici mu je bilo pa pri duši, da bi se najrajši na glas zasmejal nad njeno jezo.

In vendar čuti, da mi je storila krivico,« je pomislil. Drugače je bil pa s takšnim vedenjem mlade milijonarke bolj zadovoljen kakor z njeno prijaznostjo, tudi če je imel od nje korist. Kakor je postala preveč domača z njim, ga je kar slaba volja prišla, kakor da bi s tem prekršila zapoved lepega vedenja. Zato se

mu ni prav nič upiralo, da ne jaha vstrij z njo.

Tako sta pustila mesto za seboj, ne da bi bila zinila le eno besedo. A večno tako ne bo moglo iti.

Zdajci je deklica ustavila svojega konja.

»Hladno je še; v noge me kar zebe.«

»Želite, da stopiva v kakšno kavarno?«

»Mislim, da ne bi bilo naporno.«

»V Veliko kavarno morda?«

»Tam bo dosti ljudi.«

»Ne verjamem. Ob tej uri že ne.«

»Nu, prav, pa mi pokažite pot.«

Toda Rus ni porabil priložnosti, ki mu jo je dala s temi besedami, in ni pogrnal konja naprej. Ostal je kot podrejen spremljevalec zadaj in se je zadovoljil s tem, da ji je pokazal, v katero ulico naj zavije.

Pred kavarno je Jean razjahal in pomagal Suzani s konja. Deklica je naglo odšla noter, vesela, da si bo lahko ogrela premrle ude.

Ko je čez kakih deset minut videla, da ni Jeana od nikoder, je stopila k vratom in pogledala, kaj počne. Mladi Rus si je bil ovil udi obeh konj okoli rok in mirno kadil cigareto, ne meneč se za nikogar okoli sebe. Upiral je oči nekam daleč, izgublja se v sanje, ki so ga odnašale v daljine, daljne kraje...

Tale izprehod na konju mu je res dobro storil. Spomnil ga je dolgih vojniš pohodov na ruski fronti, in potem, slajši spomin, lova na stepah severne Rusije in v beloruskih pragozdih.

Mladi mož ni videl, da ga Suzana zamišljeno opazuje skozi steklena vrata... Njene velike in skrivnostne oči so se pa upirale v Bog ve kakšen notranji prived... Najbrže se ji je zasmilil, ko je tako nepremično stal v hladnem severnem vetru. Vrnila se je nazaj k svoji mizi in poklicala natakarja:

»Prosim vas, stopite ven in popazite malo na konja, jezdecu pa recite, naj pride noter.«

Ko je Jean stopil v kavarno, jo je zagledal pri skodelici čokolade. »Tudi vi si naročite kaj toplega, Jean. Mráz vam mora biti; nisem mislila, da je še tako hladno.«

»Zaradi vetra bo to. Največ bo pa vzrok, ker ste prelahno oblečeni.«

»Saj me v život ne zebe, le noge so mi premrle. Sicer sem na sama kriva, zakaj sem si pa obula svilnate nogavice!«

Kavarna je bila popolnoma prazna. Vzlic temu je sedel za drugo mizo.

Ko mu je natakar prinesel naročeno kavo, je poklical plačilnega in mu namignil, naj obratni oboji zapletek. Suzani to ni ušlo, toda rekla ni nič.

»Saj zdaj zadosti zasluži, da lahko plača takle majhen izdatok,« si je mislila na tihem.

Na povratku se je mlada milijonarka spet zapela v svojo nepristopnost. Jean je pa, kakor bi se mu zdelo samo po sebi razumljivo, jahal za dolžino konja za njo.

XI

Napravila sta izlet ob reki, kakšnih trideset kilometrov iz mesta. Okoli njiju se je širilo plodno polje z majhnimi belimi hišicami. Po cesti so švigali avtomobili, pod njima je pa mogočna reka valila svoje umazane valove.

Ze kake pol ure je Jean pripovedoval stoječ pred vrati avtomobila Kreugerjevi hčeri o svojih potih za njo. Povedal ji je, da je našel ljudi, ki bi bili pripravljene sprejeti Suzaninoga varovanja na stanovanje. Na razpolago bi imel lastno sobo in še majhno delavnico povrh; v hiši bi imel za majhen denar hrano in vso drugo oskrbo.

Ves čas ko je mladi Rus pripovedoval, ga ni Suzana niti enkrat prekinila. Očitno je bilo, da je z njim zadovoljna. Ko je Jean končal, jo je vprašal:

»Ali poznate pravo ime svojega varovanca?«

»Pravo ime?« je osupnila.

»Sam trdi, da mu je ime Johan Barker; s tem imenom tudi podpisuje svoje slike. V resnici se pa imenuje Barker van Burham.« Rdečica je udarila Suzani v obraz.

Izvrsten je Dr. OETKER - ja glas, prodrl je v najmanjšo gorsko vas!

Kuhinja in dom

Zlate zapovedi za kuhinjo

Mesa, sočivja in perutnine ne puščajmo dolgo v vodi, ker se sami ogoljufamo za važne redilne snovi, ki jih voda vsrka vase. Ne pristavljamo ničesar na štedilnik brez soli, ne neolupljenega krompirja ne zelenega sočivja. Sol naredi, da se voda ne prenasiči z redilnimi snovmi, ki so v jedi.

Ničesar ne kuhajmo v odprtem loncu ali v odprti kozici. V odprtem loncu kuhane jedi izgube okus, kuhinja se pa po nepotrebnem napolni s soparo. Sopara v loncu mehča jedi, ki jih kuhamo, sopara, ki uhaja iz loncev, pa ovlaži zid in pohištvo.

Nikoli ne kuhajmo sadja v tistih posodah, v katerih smo kuhali in pekli sicer meso; to velja za železne, pločevinaste in lončene posode. Sadež se navzame neprijetnega okusa, zato ga kuhajmo zmerom v posebni posodi.

S staro mastjo ali s prestanim maslom nikoli ne začinjamo jedi, preden nismo masti ali masla večkrat prevreli in spet ohladili. Navadno se da kislast okus tako odstraniti.

Ne puščajmo v kozicah soka od pečenk, čeprav ga nameravamo kot drugi dan porabiti. Posoda se kvari! Mast ocedimo in jo porabimo za juho ali omako.

Vse naj bo zmerom čisto in čedno. Loncev in kozic ne drgnimo s peskom. Najimo rajši vode vanje, pa počakajmo, da se prismojeni ostanki jedi omehčajo. Pesek kvari posodo — in če ostanejo v njej le sledovi peska, se pokvari tudi jed, ki jo kesneje kuhamo v taki posodi. Prav zato je treba umivati deske za meso in za sekiranje čebule samo z milom in z vodo.

Zračenje sob

Zrak v sobah se prav hitro izpridi, zato je treba stanovanje pogosto in temeljito zračiti. Človeško telo potrebuje mnogo kisika; v zatohlih sobah pa moramo vdihavati ogljikovo kislino, ki smo jo sami izdihavali. Če torej ne zračimo, nam primanjkuje kisika, ki ga telo potrebuje, ker postane sicer neoporno in bolno. Zlasti je treba zračiti sobe, v katerih spimo, kajti izdihavana ogljikova kislina in izdihavani vodni hlapovi silno ovirajo pravilno dihanje. V tako prenasitenem zraku tudi koža ne more dihati. Z zračenjem preženemo iz stanovanja vlažnost, pridobimo pa svež zrak.

Največ pokvarjenih in nezdarih hlapov je seveda v gornji polovici sob, za to se zračenje najbolje posreži, če odpremo zgornji del okna. Najprimernejši čas za zračenje je zjutraj nekaj ur po solnčnem vzhodu in popoldne med drugo in četrto uro. Zvečer in ponoči je treba le previdno zračiti. Kurjene sobe zračimo takoj, da odpremo na stežaj vrata in okna, ker se tako zrak hitreje in temeljiteje menja, kakor pa če pustimo samo eno okno dalj časa odprto. Če je odprto samo eno okno, se zrak niti popolnoma ne izmenja, pač se pa soba po nepotrebnem preveč ohladi.

Pravilno dihanje

Človek diha pravilno skozi nos, torej z zaprtimi usti. Dihanje skozi usta ni naravno. Marsikdo diha skozi usta zgolj iz navade, več je pa takih, ki skozi nos dihati ne morejo. Vzrok temu so prav različni. Časih otečejo nosne sluznice, časih nastanejo v nosnicah in v nosnem vodni hrustančni in celo koščeni zrastki, časih je hripljiv zviti, časih pa zrastejo na koncu nosnega prehoda v golačec gobice, tako imenovane adenoidne vegetacije. Vse take in podobne obolenosti deloma ali popolnoma ovirajo dihanje skozi nos.

Potrebno je torej, da zdravnik človeku že v zgodnji mladosti od-

strani take napake, kajti dihanje skozi nos je za zdravje zelo važno. Zrak se na poti skozi nos ogreje, ovlaži in vsaj delno očisti prahu. Vsakdo, zlasti pa otroci, ki nimajo nosu v redu, naj gredo čim prej k zdravniku.

Vnetja v grlu in davica

Kadar toži otrok o bolečinah v grlu, je treba poklicati zdravnika. Vesten zdravnik tudi v splošnem pregledu nikoli ne pozabi pregledati grla. Majhni otroci sploh ne ložijo o bolečinah v grlu, a tudi starejši otroci časih ne, ker se pri hudih vnetjih grla in pri davici sploščena bolečina v grlu sploh ne pojavi. Zdravnikova dolžnost je torej, da vsakemu otroku, ki sicer ne kaže posebnih znakov kakršnegakoli obolenja, prav vestno pregleda vrat in grlo.

Na zadnji strani grla, tam kjer se konča nosni vod, je bezgavka, ki je pri navadnem pregledu ni opaziti, na koncih neba sta pa dve nebnii bezgavki (mandlja). V teh bezgavkah se rade naselijo bolezenske klice angine in davice. Ti boleznii je prav lahko zaženjati. Klinična razlaga je taka: pri angini (vnetju bezgavk) sta obloženi samo bezgavki (mandlja), pri davici se pa časih že sploščena, časih šele v teku razvoja pojavi vnetica jezička in nebnii vzboklin. Kadar ne vemo, ali se razvija angina ali davica, ravnamo rajši tako, kakor bi imeli opravka z davico.

Vnetje bezgavk je zvečine, vendar ne zmerom prav neboleča reč. Lažjih vnetij se znebimo z obkladki, grgranjem in potenjem. Pri težjih vnetjih, če se ognoje bezgavke, jih je treba prerezati, da se gnoj izteče. V poslednjem času se pa mnoge primeri, da povzročitelji boleznii, streptokoki in stafilokoki ne okužijo samo bezgavk, temveč prodró globlje v telo in povzročé tam razne bolezni (sklepi revmatizem, vnetje slepiča, srčne bolezni itd.). Zdravljenje takih bolezni je seveda potlej zelo težavno.

Davico prenaša Löfflerjev bacil. Da se ta nalezljiva bolezen ne razpase, to je, da je ne nalezajo drugi, je treba bolnika čim prej oddati v dispanzer in ga tam čim dalj imeti na samem. Bolnikove brate in sestre je treba seveda takoj cepiti ali pa, če ni nevarnost prehuda, maziliti z Löwensteinovim mazilom. Vbrizganje cepiva je zlasti važno za bolnika samega.

Ta način zdravljenja je znano, stveno neoporečen. Vnetje v grlu se tako omeji že v 24 do 36 urah.

Dober zgled

Otrok, ki vidi, da je staršem njihov poklic v nadlego in zgolj potrebno zlo, ki bi se ga rajši odkrižali, kakor pa izvrševali; da oče in mati delata sama samo zaradi tega, ker si ne moreta privoščiti služkinje; da napravila sama to, kar je neobhodno potrebno, tak otrok ne bo nikoli spoštoval staršev, še manj pa delo, a oboje je v življenju potrebno in važno.

Če se mati zvečer vsaja, da nikoli ni z delom gotova, da ima samo delo, zabave pa nič, če oče psuje svojega gospodarja ali svojega načelnika, češ da ga samo izrablja kot molzno kravo, kako, za božjo voljo, naj otrok spoštuje svoje starše? Če otrok sliši, da se oče pridruša, da ne napravi niti toliko več kolikor je za nohtom črnega, čeprav zahteva gospodar od njega to in ono preko običajnega delovnega načrta, — kakšen naj postane otrok, če ne še slabši od svojega očeta?

Otrok bo še dosti prezgodaj moral v boj z življenjem, a če bo sovražil delo in ne bo poznal spoštovanja, bo sredi poti omagal in se izpridil.

Drobiž

Ni zdravo, če posedaj v pretoplih sobah, kjer je zrak nečist in kisik že porabljen. Bodi rajši v zmerno segreti sobi, ki jo večkrat prezračiš.

Ricinovo olje deluje odvajalno dve do tri ure po zaužitju.

GROF MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

79. nadaljevanje

»Vem, da se čudite,« povzame mirno Evgenija. »Dolej se vam nisem upirala, ko ste hoteli razpolagati z menoj, toda zdaj je prišel trenutek, ko vam moram povedati, da imam tudi jaz svojo voljo. In ta volja se bide z vašo, ljubi oče.«

»A vzrok, Evgenija — povej mi vendar, kaj je temu vzrok?« »Vzrok?« se mizlo nasmehne deklica. »O, nič ne rečem: saj ni Cavalcanti nič grši, nič bedastejši in nič dolgočasnejši od drugih. Ne; gospod Andrea Cavalcanti je kar se obraza in postave tiče, jako lep mož. Toda jaz ga ne ljubim, dragi oče; jaz sploh nikogar ne ljubim. To vam utegne biti znano. Zato ne vem, zakaj naj bi se do smrti vezala na katerega človeka. Hočem si ohraniti svojo voljo in prostost!«

»O, nesrečnica! Nesrečnica!« zajecja Danglars mrliško bled. Le predobro je vedel, kako neomajno drže sklepi, ki si jih njegova hči vtepe v glavo.

»Nesrečnica? Nikakor ne, dragi oče. Narobe, mislim, da se smem imenovati srečno, zakaj, povejte mi, česa mi neki manjka? Svet me ima za lepo, sama se čutim nekoliko obdarjeno z duhovitostjo, in naposled, denarja mi tudi ne bo manjkalo, saj je moj oče eden izmed največjih bogatinov na Francoskem, jaz pa njegova edinka. Povejte tedaj, česa mi neki še manjka?«

Danglars ni vedel, ali naj se smeje ali srdi. Toda ko je videl, kako se hči ponosno in samozvestno smehlja, se odloči za politično pot.

»Res, hčerka,« reče smehljaje se, »vse vrline imaš, ki si jih našla, le ene ti manjka. Toda ne maram ti je sam povedati, ker bi me utegnili imenovati nevljudnega. Zato jo rajši sama ugeni.«

Evgenija osuplo pogleda očeta, ne vedoč, kaj naj odgovori.

»Draga hčerka,« povzame bankir, »pravkar si mi popisala razloge, ki deklici tvoje vrste ne dajo, da bi se omožila. Zdj ti pa še jaz navedem razloge, ki silijo očeta, kakršen sem jaz, da svojo hčer omoži.«

Evgenija se prikloni, ne kakor ubogljiv otrok, temveč kakor borič, ki mora paziti, da ga nasprotnik ne preseneti.

»Če oče želi, da se njegova hčerka omoži,« povzame Danglars, »ima gotovo tehten vzrok za možitev. Nekaterim je do dedovskega veselja; jaz se k njim ne prištevam. Izbral sem ti ženina, a odkrito ti priznam, da pri tem nate nisem mislil. Nekaj še hujšega ti moram priznati: iz zgolj bančnih razlogov moram vztrajati na tem, da se čim prej s tem človekom poročiš.«

Evgenija se zgane.

»Zoper svojo voljo ti moram zapeti nekatere stvari, ki bi ti jih le prerad zamolčal, toda ti sama me k temu siliš, hčerka. Ne zameri tedaj, da bom v ta namen moral govoriti o svoji stroki; upam, da bo tvoja umetniška duša to prenesla. Morda veš, da je bankirjev kredit njegovo telesno in duševno življenje, da brez njega ni zanj življenja, kakor ga ni brez dihanja. To mi je najlepše nekoč povedal grof Monte-Cristo, in tistega trenutka ne bom nikoli pozabil. Nu, čim bolj torej pada kredit, tem bliže je telo poginu; in razumela boš, da se to tem prej zgodi bankirju, ki ima čast biti oče tako logične hčere, kakor si ti.«

Toda namestu da bi jo bile te besede strle, je Evgenija še bolj vrgla glavo nazaj.

»To se pravi, polom?«

»Pravi izraz si rabila, hčerka, popolnoma pravega,« pritrdi Danglars. »Da, na koncu sem. Evo ti torej moje strašne skrivnosti, kakor bi rekel igralec v žaloigri. Toda, hčerka moja, poslušaj me, ni še vsega konec in najhujša nesreča se da še preprečiti; ne go-

vorim tega v svojem, nego v tvojem imenu.«

»O,« vzklíkne Evgenija, »slab poznavalec ljudi ste oče, če mislite, da bom objokovala to nesrečo! Kaj mi mar, če ostanem brez denarja! Ali mi ne ostane še moj talent? Ali si mar ne morem z njim pridobiti še večjega imetja, kakor bi mi ga vi mogli dati? In ali nimam svoje zlate svobode, ki mi odtehta na tisoče frankov rente na leto? Ne, dragi oče, ne objokujem svoje nesreče, saj mi ostanejo še knjige in čopiči in klavir! Ne, oče, ne žalostim se. Odkar se zavedam, me ni nihče ljubil; to je sicer žalostno, a naravna posledica je, da tudi jaz nikogar ne ljubim. Menda smo si potem bot. Ali ste zdaj slišali mojo veroizpoved?«

»Torej, gospodična hči,« reče Danglars, bled od gneva — a ne iz užaljene očetovske ljubezni, »torej, gospodična hči želi moj pogin?«

»Vaš pogin? Jaz naj želim vaš pogin? Ne razumem vas.«

»Hvala Bogu; to mi pušča še za reč upanja. Poslušaj tedaj! Gospod Cavalcanti, to je tvoj ženin, prinese v zakon tri milijone frankov dote in jih bo pri meni naložil.«

»Lepo!« meni nebržno Evgenija in si pogladi rokavice.

»Ne misli, da vama bom te tri milijone zapravil! Nikakor ne; iz teh treh milijonov jih mora nastati vsaj deset. Ali me razumeš, hčerka?«

»Popolnoma, dragi oče: zastaviti me hočete za tri milijone, če kaj vem.«

»Čim višja je vsota, tem laskavejšje je zate. Tako vsaj izveš, koliko si vredna,« se nekam prisiljeno zasmeje Danglars. »Ta denar potrebujem samo zato, da ga imam v blagajni, da ljudje vedo, da ga imam; skratka, potrebujem ga zaradi kredita, kakor sem ti prej razlagal.«

»Prav. Zdj pa še poslednjo besedo, gospod oče. Če vas prav razumem, se tega denarja ne mislite dotekniti? Ne vprašam tega iz sebičnosti, le tega ne bi marala, da bi zaradi vas še kdo drugi doživel polom.«

»Če ti povem, hči, da te tri milijone...«

»Ali boste lahko izplačali gospodu Cavalcanti pet sto tisoč frankov, ki mi jih imate dati po pogodbi?«

»Takoj po poroki jih dobi.«

»Prav!«

»Kaj naj pomeni ta tvoj prav?«

»Da sem se pripravljena poročiti z gospodom Cavalcanti.«

»Pa nimaš pri tem kakih skrivnih namenov?« jo nezaupno pogleda bankir.

»To je pa moja reč. Kje bi bila moja premoč nad vami, če bi vam vse povedala, kar mislim?«

Danglars se vzgrizne v ustnico.

»Ali misliš tedaj napraviti vsaj neobhodno potrebne obiske?«

»Da.«

»In podpisati pogodbo v treh dneh?«

»Da.«

»Potem je zdaj na meni, da ti rečem: Prav!«

In Danglars prime svojo hčer za roko in jo stisne. A čudno: pri stisku roke se oče ni upal reči:

»Hvala, otrok moj!« Hči ni imela smehljaja za svojega očeta.

»Ali je konferenca končana?« vpraša Evgenija in vstane.

Danglars prikloni v znamenje, da ji nimaa ničesar več povedati.

Četrte ure nato so bili konji in voz pripravljeni in baronica se je s svojo hčerjo odpeljala k Villefortovim poročat, da se Evgenija omoži.

XIX

Pogodba

Tri dni po prizoru, ki smo ga pravkar opisali, ob petih popoldne, ko se je grof Monte-Cristo ravno odpravljal, da odide z doma, se najavi gospod Andrea Cavalcanti.

ti, tako žareč od veselja, kakor bi se pripravljaj na poroko s princem.

»Dober dan, ljubi gospod Monte-Cristo!« ga pozdravi.

»O, gospod Andrea!« odvrne ogovorjenec malone s porogljivim glasom. »Kako vam gre?«

»Izvrstno, kakor vidite. O vseh mogočih rečeh bi imel z vami govoriti!«

Grof povabi mladega moža, naj sede.

»Gotovo vam je že znano, da bomo drevi ob devetih podpisali pogodbo?«

»Da; že včeraj sem dobil pismo od gospoda Danglarsa. Zdj ste torej srečni, gospod Cavalcanti? Napravili boste imenitno partijo, vrhu tega je pa gospodična Danglarsova res zala.«

»To je res,« pritrdi nekam plaho Cavalcanti.

»Mislim tudi, da je zelo bogata.«

»Zelo bogata?« ponovi za njim mladi mož.

»Rekel bi. Saj govore, da gospod Danglars nikoli ne prizna vsega, kar premore.«

»In vendar prizna sam, da ima svojih petnajst do dvajset milijonov!« vzklíkne Cavalcanti, ves žareč od veselja.

»In vse to bo nekoč vaše, saj je Evgenija edinka. Vrhu tega vaše imetje — vsaj vaš oče mi je tako pravil — nič ne zaostaja za bogastvom vaše neveste. Toda pustimo denarno vprašanje. Ali se zavedate, gospod Andrea, da ste vsi sivar imenitno izvedli?«

»Slabo res ni bilo,« pritrdi polaskano mladi mož. »Kaže, da sem res rojen za diplomata.«

»Nu, diplomatska kariera vam bo vsekako odprta... Torej sre ste si tudi osvojili?«

»Bojim se, da.«

»Tak vas ljubi?«

»Najbrže, ko se misli omožiti z menoj!« vzklíkne Andrea z zmagošlavnim nasmehom. »Toda nečesa ne smemo pozabiti. Imel sem veliko oporo.«

»Kje?«

»Pri vas!«

»Pri meni? Nikarite no, princ,« odmahne Monte-Cristo s posebnim naglasom na 'princu'. »Kaj sem neki mogel za vas storiti? Ali niso mar zadoščale vaše ime, vaše mesto v pariški družbi in vaše usluge?«

»Ne, ne,« odvrne Andrea. »Vi recite kar hočete, jaz pa trdim, da je ugled moža, kakršen ste vi, več storil kakor moje ime, moje socialno stališče in moje zasluge.«

»Motite se, gospod,« odvrne hladno Monte-Cristo. Le predobro je izpregledal zviti namen mladega moža in razumel, kam merijo njegove besede. »Mojo zaščito ste dobili šele tedaj, ko sem slišal praviti o vplivu in imetju vašega gospoda očeta. Zakaj kdo mi je pripravil čast, da se seznanim z vami, ki vas prav tako nisem še nikdar poprej videl kakor vašega visokorodnega roditelja? Dva moja prijatelja, lord Wilmore in abbé Busoni. Kdo mi je dal pobudo, da sem vam postal ne sicer porok, zato pa pokrovitelj? Ime vašega očeta, ki je toli slavno v Italiji; osebno vas pa sploh ne poznam.«

Spričo grofove neomajnosti in hladnosti njegovih besed je moral Andrea spoznati, da po tej poti ne bo nikamor prišel.

»Pa mi vsaj povejte, gospod grof, ali je premoženje mojega očeta res tako veliko?«

»Pravijo.«

»Ali ne veste, ali je denar, ki mi ga je obljubil za poroko, že prisel?«

»Dobil sem pismeno obvestilo in trije milijoni so po vsej priliki že na potu.«

»Tak jih bom dobil?«

»Smrt božja!« vzklíkne grof, »zdi se mi, da vam doslej denarja še ni manjkalo.«

Andrea je tako osupnil, da nekaj časa ni bil zmožen besed.

»Se eno prošnjo bi imel,« reče potem, kakor bi se bil prebudil iz sna. »Mislim, da jo boste razumeli, tudi če bi vam bila neprijetna.«

»Govorite!«

„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati“! kdor jih pokusi, trdi vsaki.

»S svojim denarjem sem si pridobil zveze z mnogimi odličniki in imam precej prijateljev. Toda če se oženim tako rekoč v pričo vse pariške družbe, me mora, ko že ni očeta tu, peljati pred oltar mož z odličnim imenom in velikim ugledom: saj ni pričakovati, da bi moj oče prišel v Pariz?«

»Vaš oče je star in revmatičen; takale vožnja, pravi sam, je zanj smrt.«

»Razumem. Zato sem prišel in vas prosim, da bi vi prevzeli njegovo mesto.«

»Nikar, dragi gospod! Tako dolgo se že pozna, pa greste in me prosite take reči? Zahtevajte pol milijona, pa vam ga bom rajši dal — Bog mi je priča! Ne, nikoli!«

»Torej odbijate mojo prošnjo?«

»Da! Odbil bi jo tudi, če bi bili moj lastni sin.«

Andrea od zadrege ne ve, kaj bi. »Do koga naj se pa obrnem?«

»Saj ste malo prej sami rekli, da imate svojih sto dobrih znancev.«

»Ze res, toda vi ste tisti, ki ste me predstavili gospodu Danglarso.«

»Nikakor ne! Povabil sem vas le, da se sedeli za isto mizo z njim v Autenu, toda predstavili ste se mu sami. Smrt božja, to je razlika!«

»A vendar! Pomagali ste mi k ženitvi.«

»Jaz sem vam pomagal? Nikarite ne tega govoriti! Spomnite se vendar, kaj sem vam rekel, ko ste prišli k meni in me prosili, naj v vašem imenu zasnujem gospodično Danglarsovo. O, dragi moj priatelj, jaz pri ženitvah nikdar ne posredujem; to mi je neomajno načelo.«

Andrea se vgrizne v ustnice.

»Toda na ženitovanje boste vendar prišli?«

»Ali pridejo tudi drugi?«

»Seveda!«

»Nu, potem bom tudi jaz storił kakor drugi.«

»Ko že nočete ustreči moji prošnji, se moram pač zadovoljiti s tem, kar si izprosim. Zdaj pa še poslednjo besedo, gospod grof.«

»Nu?«

»Dota moje neveste znaša pet sto tisoč frankov, če se ne motim.«

»To številko mi je vsaj gospod Danglars imenoval.«

»Ali naj ta denar prevzamem ali naj ga pustim v nolarjevih rokah?«

»Navadno se ta reč takole uredi: oba notarja se dogovorita pri sklenitvi poročne pogodbe za sestanek za drugi ali tretji dan. Takrat izmenjata doti in napravita potrdilo o tem. Po poroki pa izročita milijone vam, ker ste vi poglavar družine.«

»Ce se ne motim,« meni Andrea s slaboprikritim nemirom, »mi je moj bodoči tast rekel, da bi denarje naložil v železniške delnice.«

»Nu, to ne bi bilo napač. Veščaki vsaj govore, da si tako lahko v enem letu potrojite svoje imetje. Gospod Danglars je dober računar.«

»Torej bi bilo vse v redu, razen prošnje, ki ste mi jo odbili; to me zelo boli.«

»Verjemite mi, pomisleki, ki sem vam jih navedel, so zame zelo tehtni.«

»Dobro tedaj. Drevi ob deveh.«

»Do svidenja.«

In kljub komaj zaznavnemu grofovemu obotavljanju ga prime Andrea za roko in mu jo stisne, nato pa odhiti dol in se odpelje.

Zvečer o pol devetih so bili ves Danglarsov salon z galerijo vred in trije manjši saloni polni parfimiranih gostov. Prišli niso toliko zaradi osebnega prijateljstva kakor iz radovednosti.

Gospodična Danglarsova je bila oblečena z elegantno preprosto: njena toaleta je bila iz belega atlasa, bela roža v vranje črni laseh je bila pa njen edini nakit.

Na drugem koncu dvorane je kramljala gospa Danglarsova z Debrayem, Beauchampom in Chateau-Renaudom. Andrea je hodil z roko v roki z nekim mlečnozobim gizdalinom in se mu glasno hvalil, kako si predstavlja svoje bodoče življenje v razkošju in izobilju.

Množica je valovila po dvoranah ko živa razstava turkizov, rubinov, smaragdov in demantov. Kakor povsod drugod si lahko tudi tu opazil, da so dame tem bolj nališpane, čim starejše so, in da se najgrše najbolj silijo v ospredje. Kdor se je hotel razveseliti lepe bele lilije ali sladko dehteče vrtnice, jo je moral poiskati kje v kotu, skrito za našopirjeno materjo ali teto.

V trenutku ko je kazalec velike stenske ure napovedal deveto uro, je lakej pri vratih z drugimi zveščicami imeni iz denarstvenih, častniških in učenjaških vrst povedal ime grofa Monte-Crista. Množica se je kakor na dano znamenje obrnila k vratom.

Grof je bil oblečen v črno, preprosto kakor po navadi. Ves njegov nakit je bila le tenka zlata verižica na belem telovniku.

Z enim samim pogledom je videl, da je baronica v enem kotu dvorane, bankir v drugem, Evgenija pa pred njim.

Stopil je najprej k baronici, ki je kramljala z gospo Villefortovo, od nje je pa krenil proti Evgeniji in jo pozdravil s tako izbranimi besedami, da je ponosna umetnica osupnila. Nato šele se je obrnil k Danglarsu; bankir se mu je bil med tem približal, da ga pozdravi.

Ko je Monte-Cristo opravil te tri družabne dolžnosti, obstane in malomarno pogleda naokoli.

Takrat vstopita notarja in položita svoje papirje na mizo, pogrnjeno z zlatovezenim žametom. Eden od njiju jame med splošno tišino čitati zakonsko pogodbo.

Sredi svojih prijateljev, ki so mu hiteli čestitati in se mu laskati, je Andrea že začel verovati v resničnost teh sanj; ni dosti manjkalo, pa bi bil izgubil glavo.

Tedaj prime notar slavnostno za pero in pravi:

»Gospodje, izvolite podpisati.«

Prvi je imel podpisati baron, potem zastopnik Cavalcantijevega očeta, nato baronica, in potlej ženin in nevesta.

Baron vzame pero in podpiše, za njim pa zastopnik ženinevega očeta.

Tedaj stopi k mizi baronica Danglarsova ob roki gospe Villefortove.

»Ali nimamo smole?« pravi in prime za pero. »Zaradi neke nepričakovane stvari v aferi o vlonu in poskusu umora pri gospodu grofu Monte-Cristu smo prišli ob čast, da bi mogli nocoj pozdraviti v naši sredi gospoda Villeforta.«

»Ni mogoče!« odvrne Danglars z glasom, polnim obžalovanja. Sam pri sebi si je pa dejal: »Prava reč!«

»Bojim se,« reče Monte-Cristo, ki je takrat pristopil, »bojim se, da sem jaz postal nehoti temu vzrok.«

»Vi, grof? Zakaj?« se začudi gospa Danglarsova med podpisovanjem. »Ce je to res, se varujte; lega vam nikdar ne oprostim.«

Andrea napne ušesa.

»Gotovo se še spomnite,« reče grof sredi splošne tišine, »da je nesrečnež, ki me je hotel oropati v moji hiši, izdihnil; po vsej priliki ga je ubil njegov pajdaš.«

»Da,« prikimata Danglars.

»Nu, moji ljudje so ga slekli, da mu preiščejo rano, in vrgli njegovo obleko v kot. Pozneje jo je shranilo sodišče, toda telovnik je pozabilo pri meni.«

Andrea vidno prebledi in se počasi in previdno umakne k vratom; instinktivno je zaslišal na obzorju oblak, ki utegne prinesiti nevihto.

Ta nesrečni telovnik so torej danes našli. Bil je ves oblit s krvjo in preboden v okolici srca.

Dame zakriče; dve ali tri se prično pripravljati k omedlevalci.

»Prinesli so ga meni, ker ni nihče vedel, čigava naj bi bila ta žalostna capa. Meni se je pa zdelo, da utegne biti telovnik nesrečne žrtve. Zdajci začuti moj komornik pri pregledovanju žepov, kako mu pod prsti zaselesti papir. Potegne ga ven, in glej, ta papir je pismo, naslovljeno, kaj mislite, na koga? Na vas, gospod baron!«

»Name?« vzklikne Danglars.

»Da, na vas. Čeprav je bil ves oblit s krvjo, se mi je vendarle posrečilo razbrati vaše ime,« pove Monte-Cristo med vzkliki presenečenja.

»A kako...« vpraša gospa Danglarsova in nemirno pogleda svojega moža, »kako naj bi to bilo v zvezi z odsotnostjo gospoda Villeforta?«

Bedaki govore o prošlosti, modrijani o sedanjosti, norci pa o bodočnosti.

Napoleon.

HUMOR

Čast

Nekega dne je sklical neki berlinski cirkuški ravatelj v maneži svoje ljudi, artiste, pisarniško osebje, blavarje i. dr., in jim razglasil:

»Dame in gospodje! V častnih boste brali, da sem po milosti njegove visokosti, velikega vojvode sachsen-weimarskega postal velikovojvodski sachsen-weimarski komisij-ski svetnik. Kdor me s tem naslovom ogovori, bo pri priči zletel iz službe.«

Ne bo je zalotil

»Žena, dobro vem, da se mi izneverjaš. Nekega dne te bom zalotil, podvajal bom in bom tebe in sebe ubil...«

Ona se pa zasmee:

»Ne boj se, možček — nikoli me ne boš zalotil!«

Židovski zakonski pogovor

»Morice, greš ali ne greš?«

»Grem.«

»Prav gotovo, Morice?«

»Prav gotovo, Sara.«

»Prisezi, da boš res šel.«

»Častna beseda, da grem.«

»Častna beseda?«

»Častna beseda!«

»Zdaj pa popolnoma zares, Morice: greš ali ne greš?«

Nadobudna hčerka

»Mama, kupi mi za pet dinarjev čokolade!«

»Nimam denarja.«

»O, mama, kar kupi — mi boš pa pozneje odrgala od dote.«

Zaročenca

»Ali mi boš do smrti zvest, Izidor?«

»Srček — ali sem mar prerok?«

Očetovska ljubezen

»Kakšne skrbi mi delajo ti sinovi! Brez pomislanja bi dal Jakoba, če bi se s tem rešil Janeza in Tineta.«

Tašča

Žena: »Daj, povej. Naude: kaj bi rad za rojstni dan?«

Mož: »Okostnjak tvoje mame.«

Parlamentarizem

Poslanec vladne stranke razkazuje svojemu, novo pečenemu tovarišu poslopje državnega zbora in njegovo notranje ureditev.

Tedaj pa reče novinec: »Sejna dvorana, buffet, komisijska soba, stranišča — vse lepo in potrebno. Zdaj bi le še tole rad vedel, dragi kolega, zaupno seveda: kje so pa vladne jaslji? (Roda Roda)

Vdovina samogovor

»Zakaj nosim prav za prav samo podnevi črno? Ponoči vendar najbolj za njim žalujem!«

Ženska pravica

Na tramvaju. Vsi sedeži so zasedeni. Tedaj vstopi debela branjevka s košaro. Nekaj časa grdo gleda fanta, ki široko sedi pred njo in se niti ne zmeni, da bi ji naredil prostor.

Nenadoma ji je pa le preveč.

»He, vi mladi gospod,« bevske naj, »ko vas bo začela zadnjica boleti, mi povejte — potem bi jaz sedla namestu vas.«

Poceni

»Prosim, pokazite mi zapesnice! A ne dragih — veste, kupil bi jo za svojo ženo.«

Naivna mati

»Ali je res, gospa Plankarjeva, da vam je hči prinesla otroka iz mesta?«

»Res. Pravi, da ga je zadela na otroški loteriji.«

MALI OGLASI

Mali oglasi v »Družinskem tedniku« stanejo po Din 1.— beseda. Posebej se računa davek, in sicer za vsak mali oglas Din 150. Kdor želi odgovor ali dostavitev po pošti, priloži 3 Din v znakah. Denar za male oglase je treba poslati vnaprej, lahko tudi v znakah.

TVRDKA A. & E. SKABERNE. Ljubljana, javlja, da jemlje do preklica v račun zopet hranilne knjižice prvovrstnih ljubljanskih denarnih zavodov (Mestne hranilnice, Ljubljanske kreditne banke in Ljudske posojilnice). Istčasno opozarjamo na svojo inventurno prodajo.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

8v. Petra cesta 14

NEPOTREBNIH DLACIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Erbol-praska. — To sredstvo takoj odstrani dlavičice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15.—.

Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Hlica 34.

POVERJENKE SPREMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za tase, ki jo dobite v črni, rjavi, temno rjav, svetlorjav in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in slatost barve zajamčena. 4 garnitura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Hlica 34.

IZPADANJE LAS IN PRILJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Hlica 34.

KRONIKA TEDNA

Nadaljevanje s 3. strani

Revolucija na Grškem se je izjalovila. Caldarisova vlada je skoraj brez človeških žrtev (11 mrtvih in 28 ranjenih) smo imeli, pravi uradno poročilo) upornike ukrotila in napravila red. Venizelos kot glavni vodja upora je zbežal na Dodekanez. Izjavil je, da se bo naselil na Francoskem in se ne bo več ukvarjal s politiko.

Pametna politika. Te dni se je vršil letni občni zbor druge največje angleške železniške družbe »North Eastern Railway«. Predsednik je ugotovil, da je z znižanjem cen voznih listkov pri povratku prenehalo neprestano padanje potniškega prometa. Družba je leta 1934. prepeljala 6 milijonov več potnikov kakor leta 1933. in 10 milijonov več kakor 1932.

Diplomirali so na pravni fakulteti v Ljubljani gg. Sergej Schaupt iz Maribora, Slavko Urbanija iz Kranjske gore in Alojzij Zore iz Zagorja. — Diplomski izpit na višji pedagoški šoli v Zagrebu so napravili v februarjem terminu učitelji in učteljice gg. Ana Gabrijelova, Danica Grudnova, Marija Osterc-Voduškova, Draga Kristof, Anton Kump in Jože Turk. — Čestitamo!

Poroke. Poročili so se: v Ljubljani: gđc. Angela Meglova, abjur. iz Ljubljane, in g. Franjo Hauc, konceptni pripravnik pri Dravski finančni direkciji v Ljubljani. Poročil ju je stolni župnik in kanonik g. dr. Tomaž Klinar; gđc. Slavica Trtnikova, učteljica v Ljubljani, in g. Stanislav Grčman, železniški uradnik. — Na Brezjah: gđc. Angelica Cernetova in g. Joško Bevc, dentist, oboja iz Ljubljane. — V Mariboru: gđc. Francka Haucova iz Geršaka pri Sl. Iju v Slov. gor., in g. Joško Srok, posestnikov sin iz Sl. Iju v Slov. gor. — V mariborski pravoslavni kapeli: gđc. Milena Kosičeva in g. Mirko Leban, ravnatelj Kmečkega hranilnega in posojilnega doma v Mariboru. Poročil ju je prota g. Trbojevič. — V Slovenski Bistrici: gđc. Karla Hudritzova iz ugledne rodbine v Slov. Bistrici, in g. Vladimir Gal, učitelj v Ribnici na Pohorju. — Čestitamo!

Jubileji: 50letnica slava g. Ivan Janko, trgovec in posestnik v Uršnem selu pri Novem mestu, in g. Dominik Zaplotnik, vodja pisarne I. oddelka banske uprave v Ljubljani. — Iskreno čestitamo!

Novi grobovi

Umrli so v Ljubljani: Ivan Vrhovnik, upokojeni trnovski župnik, slovenski zgodovinar in pisatelj; Anton Sattler, znani vojni dobrovoljec in invalid, star 36 let; gđc. Ana Suzana Petrovičeva, učteljica v pokojni; Andrej Grill, poštni poduradnik v pokojni; Filip Pristun, solastnik trdnice Pristun & Bricej. — V Dobrovlju pri Braslovčah: Jernej Turnšek, posestnik. — V Koritnem pri Majšperku: Janez Peršuh. Zadel ga je kap. — V Mirni na Dolenjskem: dr. Ludvik L. Böhm, upokojeni ravatelj trgovske akademije v Ljubljani. — V Novem mestu: Ignacij Medved, oficijal drž. žel. v pokojni. — Na Glinah pri Ljubljani: Joža Medvešek, absp. pravnik. — V Podsedri: ga. Ana Skerbecva v visoki starosti 78 let. — V Radečah pri Zidanem mostu: Marija Frankova, roj. Christof, stara 73 let. — V Slov. Konjicah: Jožef Stegenšek, posestnik, gostilničar, pekovski mojster in občinski odbornik, star 78 let. — Pokojnim veči mir, žalujočim naše sožalje!

KOLO skoraj novo, zelo dobro ohranjeno res poceni. Naslov pove uprava »Družinskega tednika«.

OTROSKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ogrape, trikotje itd. solidno izdelano in poceni pri S. Reholj & drag.

Ljubljana, Gosposvetska 13, Kolizej.

ANGLEŠKEGA POINTERJA starega 6—12 mesecev kupim. Ponudbe z navedbo cene na oglasni oddelček »Družinskega tednika« pod šifro »Pointer«.

PRVOVRSTNI PREMOK poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhune Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva cesta 25.

POSREDEJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov Radoli Zore, Ljubljana, Gledališka ulica 12, telefon 38-10. Pisemen odgovor 3 Din v znakah.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — 1 steklenica z ualčnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Hlica 34.

PROSIMO, da se javi gospodična s podpisom Gaby v našem uredništvu, ker je zanj prišlo pismo.

JUGOČESKA
JUGOSLOVENSKO-ČESKA
tekstilna industrija

KRANJ

IZDELUJE:

barvano in fiskano blago
iz bombaža in umetne svile.

Zahlevajte samo izdelke te tovarne!

Diake, cenjene dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvirijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venerat eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih diakov.«

Naročite še danes lepo dišavi »Venerat eliksir, ne bo Vam žal. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 steklenica za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10a)

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzant« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Ze dali časa nisem nič naročil ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo.

Franz Marek.

čevljarina, Dol. Logatec.

Zahlevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzant«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo), Na povzetje Din 18.—, dva Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10a)